

EMLÉKEZZETEK VISSZA!

Nem így képzeltem el a húsvétot, nem erre számítottam. Most is csak csodálkozom azon, hogy milyen gyorsan meginog, milyen könnyen megrendül az ember által felépített kártyavár. Azt mondják, hogy egy "láthatatlan" ellenséggel harcolunk, viszont igenis látha-

toak a következmények, a veszteségek és az intézkedések. Rövid idő leforgása alatt nullázódnak a nagy sikerek, vívmányok, nemzetek közötti szövetségek. Hatalmas volt a lendület, a rohanás és csak most kezdjük felismerni, hogy mennyi minden elveszett az úton... Mi lesz velünk? Jobban megértem Jóbot, aki Istennel beszélgetve így vélekedett: "Azért mondtam, hogy nem értem." (Jób 42:3) Nem értette, hogy miért kellett annyi nyomorúságnak bekövetkeznie - azt sem olvassuk, hogy Isten pontosan válaszolt volna, mégis a történet végén így hangzik Jób bizonyágtétele: "Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak." (Jób 42:5)

Ebben a zavaros időszakban jobban meg tudjuk érteni Jézus tanítványait, akik habár a Mester közelségében voltak, mégsem értették meg őt és gyorsan elfelejtették szavait, figyelmeztetéseit. Amikor pedig hirtelen elkezdtek egymást követni a kedvezőtlen események, elkezdtek kapkodni, csapkodni, megfontolatlanul szólni, félni, sírni, rettegni - és úgy gondolták, hogy mindennek vége. De milyen jó, hogy ez még nem volt a történetnek a vége, mert **Jézus győzött a halál felett, megtörte a sötétséget, legyőzte az ember legyőzhetetlennek vélt ellenségét, és megjelent az övéinek.** A továbbiakban Jézus csak az övéinek jelent meg és adott nekik békességet, Szentlelket, de rámutatott hitetlenségükre, keményszívűségükre és arra, hogy ezeket a dolgokat mind elmondta nekik még mielőtt bekövetkeztek volna. Ezért, ha a dolgok egyre rosszabbra fordulnak, nehezebbé válnak, ne tegyünk úgy, mintha valami meglepő dolog érne bennünket, hiszen ezeket Jézus mind elmondta nekünk, hanem tegyük azt, amit a tanítványok tettek Jézus feltámadásának napján. (Lk 24:1-12 alapján)

KERESSÜK JÉZUST!

Többször elgondolkodtam azon, hogy mi lehet az, ami nagyon fájhat az Atyának? Talán a legfájdalmasabb az, hogy ünnepet szerzett nekünk Fiában Jézus Krisztusban, mégis az ünnepelt háttérbe szorul. Ott van Jézus, de vele együtt még annyi minden más, ami sajnos őt beárnyékolja. Hiszem, hogy a mi Atyánknak hő vágya az, hogy minél többen találkozzunk az ő szeretett Fiával és maradjunk az ő jelenlétében. Mert Jézus él, ezért nekünk egy élő kapcsolatunk lehet és kell, hogy legyen vele. Rendszeresen meg kell újulnunk, meg kell tisztulnunk, fel kell buzdulnunk, és el kell döntetnünk, hogy Jézus nem csak egy a sok fontos közül, hanem ő az egyetlen!

A megemlített igeszakasz azzal kezdődik és végződik, hogy Jézust keresik, Jézushoz mennek. Viszont, mi tudunk valamit, amit a tanítványok kezdetben még nem tudtak: "Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt." (Lk 24:5-6) Él a mi Urunk és munkálkodik, ezért járuljunk hozzá teljes hittel és bizalommal! Imádkozom, hogy bárcsak minél többen, tömegesen indulnának az emberek Jézus irányába. Ahogyan terjedt és terjed a járvány vi-

folytatás a 3. oldalon

Ő A FELTÁMADÁS

*Ha már nincsen a kő
A sírűreg száján,
Kérdések ekéje
A szívben mélyen szánt.
Ki vihette őt el?
Vajon hová tette?
Vagy: Most már kié lesz
Szelencénk kenete?
Ha a kertész volt az,
Vajon miért tette?
E furcsa tettében
Milyen cél vezette?*

*Csak arra nem gondol,
Amire kellene,
A csüggedt embernek
Az nem jut eszébe,
Hogy ott beteljesült
Jézus ígérete.
Az életnek Ura
Azért nincsen már ott,
Mert győzött halálon,
S dicsőn feltámadott.*

*Mint Mária, gyakran,
Könnyek közt aggódunk,
S fájó bánatunkban
Arra nem gondolunk,
Hogy minden helyzetben
Jézus a megoldás,
Hiszen Ő az élet,
Ő a feltámadás.*

Gergely István

A TARTALOMBÓL

English section - pages 10-11.

Ünnepi - NAGYHETI írások

A koronavírusról - lelkipásztorainktól

Gyülekezeti beszámolók:

Cleveland, Venice, FL

Érthetetlen érzelmeink: Szomorúság

Nekrológok: Ethel P. Kish,

Sebestyén Anna, Oláh Gabriella

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:

Send address changes to:

Evangeliumi Hírnök
Subscription Manager
 12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at
 Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by
 the Hungarian Baptist Convention
 of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
 1370 Michigan Blvd.,
 Lincoln Park, MI 48146
 Tel: (313) 382-3735
 herjeczki@yahoo.com

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket
 a szerkesztő címére kérjük.

A szerkesztő bizottság tagjai:
Gergely István, Püskök Dániel
és Szabó István

Our address on the internet:
<http://www.evangeliumihirnok.net>
 E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

\$25.00 annually

Send subscription and change of address to
 Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
 12409 Devoe St.
 Southgate, MI 48195
 Tel.: (734) 284-7107
 furbill@hotmail.com

* * *

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
 11727 Breadfruit Ln.
 VENICE, FL 34292
 rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DR. ISTVÁN GERGELY
 225 East 80th Street
 NEW YORK, NY 10075
 gergelyis@gmail.com

Alelnök / Vicepresident:
REV. DÁNIEL PÜSKÖK
 7379 Islington Ave.
 Woodbridge, ON, L4L 1W2, CAN
 pusokdaniel@yahoo.com

Titkár / General Secretary:
ISTVÁN SZABÓ
 11 E. Michigan Ave.
 PALATINE, IL 60067
 szaboek@sbcglobal.net

Pénztáros / Treasurer:
ZSIGMOND BALLA
 2518 E. McKittrick Place
 BREA, CA. 92821
 zsigmond@sbcglobal.net

* * *

Q Press Graphic Design Studio
 2124 Rose Villa Street, Pasadena, CA 91107

A SZERKESZTŐ ROVATA

Összevont számot tart kezében a kedves olvasó. Már a mozgalmas március után, s bizonyára az ünnepekkel telő áprilisknak is a második felében járunk, mire a postás meghozza lapunkat. Nem így terveztük, de hát manapság kezdünk rájönni arra (újra, vagy némelyek először), hogy egy pillanat alatt megváltozhat minden, hogy terveink megvalósulására nincs semmi garancia. Pedig most még nem is a koronavírusról gondolkodom – bár ma már mindenkit az foglalkoztat; március 9-én itt még nem így volt. A márciusi lap szerkesztésének a vége felé jártam. Előző este még rendben volt, reggel már nem működött az *Evangeliumi Hírnök* komputere. A többi nem részletezem, hiszen csak nekem volt emiatt „izgalmasabb” ez a hónap.

Ami azonban az aprócska koronavírus miatt történik, az mindenkit érint – ma már látjuk, hogy az egész világot. Ki ne érezné tehetetlenségünket, apróságunkat – bár végtelenül nagyobbak vagyunk a vírusnál sokszorta nagyobb hangyánál. *Ha most nem tanulunk alázatosságot, akkor sosem fogunk.*

Sok idős és fiatal nem jön vissza a kórházból, az emberi kapcsolatok lemerednek, az eklézsia (kihívottak közössége) elveszíti hagyományos életterét: a templomot-imaházat, a gazdaság összeomlásában. **Volna okunk a kétségbeesésre, de mégsem tesszük. Miért nem?**

Idézhetnénk *Babits Mihályt*, aki *Tolsztojt* idézte, *Örökké ég a felhők mögött* című hitvallásában: „A hit az élet ereje: az ember, ha egyszer él, akkor valaminek hisz...” Erdemes megkeresni.

Nem esem kétségbe, mert hiszem és tapasztalom, hogy Isten igéje igaz, s abban számtalan bátorítást és eligazítást találok az ilyen, illetve bármilyen váratlan, előre kiszámíthatatlan, nehezen, vagy egyáltalán nem érthető, de bennünket érintő problémákra. A hangsúly nem azon van, hogy én értem az Igét, hanem azon, hogy *ilyen isteni Ige lehet a kezünkben*, s azt az imádkozó hívő ember aránylag elég jól érti. Hiszem, hogy Isten kezében tartja világunkat most is – s az Ő keze, szándéka, akarata a **bűnös ember megmentése, megszabadítása, felemelése, s azután a megtartása.** A NAGYHÉT eseményei ezt bizonyítják. Egy pillanatra sem kételkedem mennyei Atyám hatalmában és jóakarátában. S mivel tudatában vagyok annak, hogy teljesen felfogni nem tudom az összefüggéseket – rábízom magamat, szeretteimet, gyülekezetemet. Figyelem, mit cselekszik, és elfogadom bármit is tesz.

American Hungarian Baptist Convention of North America, Inc.
Circle of Friends Donations received
September 2019. through April 2020.

BARÁTI KÖRI ADAKOZÁSOK

Zoltán Borbély, Parma, OH \$50; *Alex Veres*, Parma, OH \$50; *Adelina Deák*, New York, NY \$50; *Geza Herjeczki*, Lincoln Park, MI \$100; *Tibor Mikó*, Clinton Twp. MI 100; *Károly Fülöp*, Broadview Hgts, OH 200; *Frank D. Szabó*, Chagrin Falls, OH \$50; *Ilona Varosi*, Coquitlam, BC, CAN \$25; *Gizella Toth*, Venice, FL \$50; *First Hungarian Baptist Church*, Melbourne, AUS \$250.00

In memory of Ethel Kish: *Ruth Cziraky*, Cocoa, FL \$25.00

Total: \$950.00

Thank you for your faithful support
Zsigmond Balla Treasurer

Lapunkban több írást és igemagyarázatot is olvashatunk a NAGYHÉTTel és e mostani, mindannyiunkat érintő problémákkal kapcsolatban.

Két *gyülekezeti beszámolót* is olvashatunk: *Clevelandből* és *Venice, Floridából*. Ez utóbbi kettős beszámoló, hiszen ott kaptunk helyet a *lelkipásztorszendesnapok* megtartására.

Ennek során került sor, március 7-én, szövetségünk *Évközi Gyűlésére*, a két bizottság (VB és MJB) interneten lebonyolított gyűléseire.

Sajnos három testvérnő *nekrológjának* a közlésére is sort kellett keríteniünk – ezekben azonban nemcsak a fájdalom, hanem a hálaadásunk is kifejezésre jut. Hálásak vagyunk azért, hogy az amerikai magyar baptista misszionáriusnak olyan munkásokat adott az Úr, mint *Kish Etelka, Sebestyén Anna és Oláh Gabriella*.

Kottás ének-sorozatunkat folytatjuk – *Für Béla* testvér énekszöveg fordításai közül választ havonta egyet. *Gerzsenyi Sándor: Bibliai fejtörő* című könyvéből is idézünk egy néhány estére való biblia-lapozgató feladványt. **Új sorozatot** is indítunk, *dr. Argyelán Miklós* testvér (New York) *Érthetetlen érzelmeink* című sorozatának első része a **szomorúságot** teszi érthetővé olvasóink számára.

Végül, visszatérve e hónapok fő témájára, *Szeverényi János* magyarországi evangélikus lelkipásztor facebookon olvasható mondatát idézem: „*Ne a járvány okait kutassuk most elsősorban. Majd meghallgatjuk a tudósokat erről. Lássuk meg ennek a nagy nyomorúságnak a lehetőségeit. Atokból áldás jöhet.*” (szerk)

Visit our Web site at www.evangeliumihirnok.net

EMLÉKEZZETEK VISSZA

folytatás az 1. oldalról

lágszerte, bárcsak úgy terjedne egy lelki ébredés, megújulás a világ összes népe között!

EMLÉKEZZÜNK JÉZUS SZAVAIRA!

Mit mondott az angyal az asszonyoknak? *“Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: az Emberfiának bűnös emberek kezében kell adatnia, és megfeszítettetnie, és a harmadik napon feltámadnia. Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira.”* (Lk 24:6-8) Csak az történt meg, következett be, amiről Jézus már korábban beszélt, viszont ahogyan a tanítványok reagáltak, azért ők a felelősek. A Mester bennünket is sokféleképpen tanít és felkészít, most pedig rajtunk a sor, nekünk kell a tanítottak fényében cselekednünk.

Egy másik párhuzam, amit az akkori és a mostani idők között vonhatunk, hogy amint egyre rosszabbra fordul a helyzet, annál közelebb kerül a végső győzelem. Ezért van most olyan nagy szükségünk arra, hogy lehalkítsuk a világ zaját, és halljuk meg ismét tisztán Jézus hangját. Jegyezzük meg jól az Ő Szavát és annak függvényében gondolkozunk, érezzünk és cselekedjünk!

LEGYEN ÉLŐ HITÜNK!

Ameddig a tanítványok az eseményekre figyeltek, gyorsan és könnyen elvesztették a hitüket, de amikor az ígére emlékeztek, hitből cselekedtek. *“Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira, és viszszaértve a sirtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek.”* (Lk 24:8-9) Mert Jézus szavaira alapoztak, ezért az asszonyok hittek, hitben jártak és megvallották a hitüket.

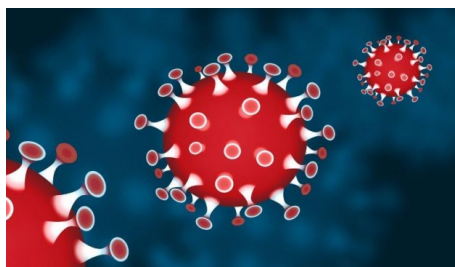
Ez egy olyan időszak, amikor csakis hit által lehet megmozdulni és tovább lépni. Aki hisz, az nem fog szégyent és kárt vallani, de aki nem hisz Jézusnak és az ő szavának, azt a legnagyobb veszteségek fogják érni. Erősödünk meg a Krisztusba vetett hitünkben és kérjük a Szentlelket, hogy e hit által vezessen bennünket!

Kedves olvasó, sokba kerül a Jézus követése, de mérhetetlenül többre fog kerülni az ő elhagyása, megtagadása. Igen, hátat fordítunk a világnak, megtagadjuk önmagunkat, harcolunk a bűneinkkel és mindennek felett lelkesít az a tudat, hogy a mi Megváltónk él! Ő most az Atyánál van, hogy helyet készítsen, hogy közbenjárjon és a nagy találkozásra felkészítsen. Készülünk-e? Vagy in-

kább megütközünk és a régiek után vágyakozunk? Jób a próbában még jobban megismerte Urát, közelebb került hozzá és lényegesen megerősödött az Istennel való kapcsolata.

Hiszem, hogy ezt akarja Isten bennünk és velünk is elvégezni, és ha őszintén magunkba tekintünk, akkor mi is felismerjük ennek szükségességét. Ezért, Jézus Krisztus győzelmének napján, hadd mondjuk teljes hittel és bizalommal: *Atyám, legyen meg a te akaratom!* Mert mi is ott akarunk lenni, ahol te vagy, és készek vagyunk a szenvedéseket is vállalni, csak hogy ott lehessünk a te dicső országodban! Ezt a döntést meg kell hoznod, ezt az imát el kell mondanod, mert aki mindvégig kitart, az üdvözüli!

Deák Zsolt

JÉZUSNÁL MEGNYUGODHATUNK!

Rendkívüli, embert próbáló idöket élünk. A koronavírus okozta válsághelyzetben levő világunk inkább egy ijesztő film jelenetéhez hasonlít, mint ahhoz az élethez, amihez eddig hozzá voltunk szokva. Életünk tartóoszlopai meginogtak. Nem működik az intézményes oktatás, kapcsolatainkat virtuálisan kell megélnünk, az egészségünk veszélyeztetve van és az anyagi biztonságunk kérdéses. Tehetetlenségünkben tele vagyunk kérdésekkel, aggodalmakkal, félelmekkel és keserűséggel is. Bátorításként szeretnék veletek megosztani két Bibliaverset, amit Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtt mondott a hozzánk hasonló lelkiállapotban lévő követőinek: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.”* (Máté 11:28-29)

Az evangélium, az örömhír ebben az Igében, hogy Jézushoz nyitott az út most is. Sőt hív magához bennünket. Mindenünnen azt halljuk, hogy zárkózunk el, szigetelődünk el, hogy ne érintkezzünk egymással. Sok üzletet bezártak, meg-

szokott helyeinket nem látogathatjuk. DE JÉZUS TÁRT KAROKKAL VÁR RÁNK!

Csak egy imatávolságra van tőlünk. Legyünk bár karanténban, vagy létfontosságú munkahelyünkön, feküdjünk a betegágyon, vagy jó egészségnek örven-dezzünk, Ő mindig elérhető.

Jöjünk hozzá mindenekelőtt **bűnbánattal**. Kérjünk bocsánatot, hogy hitetlenségünkben hátat fordítottunk Neki, hogy önzésünkben elfordultunk embertársainktól, hogy nagyravágyásunkban másokat letapostunk, hogy szeretet helyett gyűlöletet engedtünk a szívünkbe testvéreink iránt. Valljuk meg bűneinket és fogadjuk el bocsánatát. Az örömhír az, hogy Jézus nem azért hív magához, hogy szigorú tanárként megleckéztessen, vagy komisz szülőként megbüntessen, hanem hogy Mindenható Istenként magához öleljen és bűnbocsánatot adjon. Lelkünk feloldozódása lesz az első lépése békességünk megtalálásának!

A második lépés pedig az **embertársaink javára végzett szolgálatunk**. Nincs annál felszabadítóbb, boldogítóbb, mint amikor valakivel jót teszünk. Tudom, hogy most könnyebb bezárkózni, a fal felé fordulni és a fejünkre párnát húzni. De meddig bírunk így élni? Ebben kiszárad a lelkünk és kiüresedik a szívünk. Helyette vegyük kezünkbe a telefonunkat és hívjuk fel idős barátainkat, akik a leginkább veszélyeztetve vannak a vírustól. Nem kell sokat mondjunk, már az is szolgálat, ha meghallgatjuk azt, amit eddig nem volt ki-nek elmondjanak. Vagy ha tudunk valakiről, aki megélhetési gondokkal küzd, induljunk el és mozgósítsunk másokat a megsegítésükre.

Végül pedig úgy találunk megnyugvást lelkünknek, az Ige szerint, ha **megtanuljuk Jézustól, a szelidséget és alázatosságot**. Azt mondja a szólás, hogy a magyar büszke nép. Sajnos, talán emiatt törtünk oly sok darabra, mert meghajolni nagyon nehéz nekünk. De ha akarjuk, ha nem; ha elismerjük, ha nem; egy szemünk előtt láthatatlan, apró vírus legyőzni látszik bennünket. Eljött az ideje annak, hogy felretéve büszkeségünket, alázatosan meghajtsuk térdünket mindannyian a Mindenható Isten előtt és kérjük az Ő segítségét, az Ő gyógyítását és az Ő kegyelmét nemzetünk és világunk számára. Kérjünk bölcsességet vezetőinknek, értelmet kutatóinknak, erőt és védelmet a frontvonalban dolgozóinknak és békességet mindenki számára.

„Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.”
Máté 7:8

Püsök Dániel

ISTENNEK GONDJA VAN A BENNE HÍVÓKRE

1Péter 5: 6-11

Március 15-e van. A magyarok számára ez az egyik legkedvesebb nemzeti ünnep, amikor tisztelettel és hálaadással emlékezünk az 1848-as forradalom fiatal hőseire, akik olyan eszméket fogalmaztak meg, amelyek ma is meghatározzák nemzeti, kulturális és politikai életünket.

Előbbi évektől eltérően, ma a nemzet többnyire zárt falak között ünnepel. Ebben a rendkívüli helyzetben nemcsak politikai, társadalmi és polgári szabadságra vágyik az ember, bár ez ma is nagy érték, hanem félelemtől mentes, egészséges, békés életre. Jelen körülmények között egyre nyilvánvalóbb, hogy nemcsak bűnei - egy fegyver (pl. az atombomba) tarthatja rabságban az embert, hanem egy szabad szemmel láthatatlan (0,3 micron) méretű piciny vírus, a COVID 19 is. Hogy ez mennyire így van, saját bőrünkön tapasztaljuk. A médiában keveset hallunk politikai kérdésekről az utóbbi napokban, pedig választási év van országunkban. Annál többet határlezárásokról, halálesetekről, karanténokról, illetve különböző egyéni és társadalmi szabadságot megszorító intézkedésekről.

Vannak, akik összeesküvésről beszélnek, és azt mondják, valakik tudatosan hozták létre a vírust, hogy megdöntsék a jelenlegi politikai és gazdasági világrendet. Nem kívánom ezt részletezni, inkább azt emelném ki, amiről az igében olvastunk. Az ördög, aki tudja, hogy már nem sok ideje van, mindent megtesz, hogy az embereket elfordítsa Istentől. Ő, az embergyilkos, a szétdobáló (Diabolos) minden lehetőséget megragad, hogy félelmet, fogságot, káoszt, és halált okozzon.

A kialakult helyzetet látva, azt sem zárom ki, hogy azok a jelek teljesülnek amelyekről Megváltónk szólt tanítványainak. A Máté 24-ben világosan elmondta, hogy mielőtt ismét eljön, lesznek háborúk, földrengések, **járványok**, jelek a földön és az égen. Igaz, hogy korábban is voltak hasonló világjárványok, azonban ha mindent összevetve figyeljük jelenlegi helyzetünket, azt hiszem nem tévedünk, ha arra gondolunk, hogy közel van az Úr Jézus visszajövetele.

A felolvasott igeszakaszban Péter apostol a szenvedő és üldözött gyülekezeteknek írt, bátorítva őket a hitben való megmaradásra. Az a meggyőződésem, hogy jelenlegi helyzetünkben, az itt leírt bátorítások és útmutatások nekünk is segítségül szolgálnak e világjárvány idején:

1. Az első bátorító üzenet, amit ki szeretnék emelni, az a változatlan igazság, hogy **Istennek minden körülmények között gondja van a benne hívőkre.** Tudom, hogy tele vagyunk kérdésekkel, és szívünkben is ott a szorongás mivel ismeretlen vírussal van dolgunk. Meddig fog tartani ez a szükségállapot? Milyen gazdasági következményekkel jár? Mi lesz, ha minket is megfertőz a vírus? Mi lesz ha majd nem tudnak segíteni? Aggódunk öregjeinkért, akikre különösen veszélyes ez a vírus. Míg tudomásul vesszük, hogy sok kérdésre nincs válasz, Isten arra bátorít minket ebben az ígerésben, hogy vessük rá minden gondunkat, mert neki gondja van reánk. Milyen jó tudni azt, hogy míg az ordító oroszlán széjjel jár, addig Isten azt ígéri, hogy szemmel kíséri életünket, fejünk hajszálait is számon tartja. A 91. és 121. Zsoltár alapján bizonyosak lehetünk abban, hogy Ő nem szunnyad, és nem alszik, angyalai táborat járnak az őt félők körül. Ez azt jelenti, hogy minket nem ér el a vírus, nem leszünk betegek? Nem, de arra számíthatunk, hogy bármi is történik velünk, Isten gondol ránk, ott vagyunk a tenyerében, őriz bennünket, mint szeme fényét. Ahogy egyik kedves énekünk is mondja: *Ne rettegj, akármilyen súlyt téged! Isten gondol reád, Szárnyai alatt van védelmed, Isten gondol reád.*

Az egyik legjobb dolog, amit ebben a válságos időben tehetünk, hogy minden gondunkat, kérdésünket oda tesszük Isten kezében. Amikor gyógyítható betegségekről van szó, először emberekhez, orvosokhoz menekülünk, a Coronavírus arra kényszerít bennünket, hogy Istent hívjuk segítségül, mert emberek nem tudnak segíteni.

2. Másodszor, azt szeretném elmondani, hogy a felolvasott igében van útmutatás, arra nézve, hogy **hogyan viselkedjünk egy világjárvány idején.**

a. *Az elő ilyen útmutatás alázatra int (6v).* Különböző országok és intézmények milliókat költenek a védőoltás felfedezésére. Arra szükség van, reméljük sikerül előállítani nem is sokára. De az nem zárja ki azt a megoldást, amit Isten vár. Úgy amint Salomonnak megígérte 2Kron 7: 13-15-en. Ha népe megalázkodik és megtér, megbocsájtja bűneiket és megszabadítja földjüket. Az elmúlt napokban az egyik búvárlap gúnyosan közölte alelnökünk egyik mondatát, aki többek között így fogalmazott: *a fertőzés elkerülésére kézmosásra és megtérésre van szükség.* Sokan kinevették, pedig milyen igazat mondott. Ha megalázkodunk, megtérünk, Isten bocsánatát keressük, jogosan remélhetjük, hogy Isten megadja a megoldást. Elnökünk pedig nemzeti imanapnak nyilvánította

március 15-ét. Élünk a lehetőséggel mi is, alázattal és töredelmes szívvel jöjünk a kegyelem királyi székéhez, hogy alkalmas időben nyerjünk segítséget.

b. *A következő útmutatás arra tanít minket, hogy legyünk józanok (8v).* Ilyen helyzetekben kétféle szélsőség fenyegethet bennünket. Egyfelől a **felelőtlenség**, azaz nem vesszük komolyan a szükséges intézkedéseket. Sokan úgy gondolják, hogy hitetlenség meg szeretetlenség nem fogni kezét, nem ölelni, nem pusztítani meg testvéreinket, amikor találkozunk. Pedig ez pontosan az ellenkezőjét jelenti. Azt jelenti, hogy felelősséget vállalunk egymásért, nem akarunk senkinek rosszat. Megóvni szeretnénk mindenkit, s ha ennek az az ára, hogy saját magunkat zárjuk karanténba, akkor azt is meg tesszük.

A másik szélsőség, a **túlzott félelem**, a pánik. Amikor nem merünk kilépni a házból, nem akarunk semmit megérinteni, mert úgy gondoljuk, mindenben ott van a vírus. Szélsőséges magatartás az, amikor az ember mindent összevására, annyi élelmet felhalmoz, hogy évekre elég, és nem gondol másokra.

Józánnak lenni azt jelenti, hogy Istenre bízunk életünket, nem megyünk sem a felelőtlenség sem a pánik irányába, hiszen nem a félelemnek Lelkét vettük, hanem az erőnek, a szeretnek, a józánságnak lelkét.

c. *Végül arra szeretném felhívni mindenki figyelmét, hogy ilyen időszakban is felelősek vagyunk hitünk épségéért.* A legtöbb ember ilyenkor teste egészségével van elfoglalva. Ez természetes is, hiszen sejtjeinket támadja a vírus. De akik bíznak Isten gondviselésében, gondjaikat reá vetik, azok vigyáznak arra is, hogy miközben az ordító oroszlán széjjel jár, hitben erősek legyenek. Tudják, hogy csak akkor tudnak győzni, és Isten közelségében maradni, ha ellenállnak a gonosz támadásainak. Az előttünk álló időszakban, amikor egyre valószínűbb, hogy egy ideig nem tudunk rendszeresen találkozni, nagyon fontos, hogy **törődjünk a lelkiekkal. Olvasuk a bibliát, imádkozzunk, ragadjuk meg majd azokat a lehetőségeket, amelyek által kapcsolatban lehetünk egymással.** Nem lesz fölösleges többet telefonálni, többet imádkozni, többet gondolni egymásra.

S mivel önmagunktól nem tudjuk hitünket erőssé tenni, Péter apostollal együtt egymásért imádkozva kérjük, hogy „*a minden kegyelemnek Isten... tegyen bennünket tökéletesekké, erősékké, szilárdakká, és állhatatosokká. Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Amen*”

Dr. Gergely István

A KIMONDOTT SZÓ LÉNYEGES

"Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert." (Máté 15 1-20)

Ha a szív tele van istenszeretettel, ember-szeretettel, hazaszeretettel, akkor érdemes kimondani a bennünk levő gondolatokat is.

"Isten, áldd meg a magyart..." - énekeljük nemzeti imádságunkat. Szeretjük népünket, nemzetünket. Büszkék vagyunk 1100 éves történelmünkre. Dicsekszünk hagyományainkkal, kultúránkkal, nagy elődeinkkel, királyainkkal, hadvezéreinkkel, tudósainkkal, feltalálóinkkal, Nobel-díjasainkkal és nem utolsósorban keresztyénségünkkel. Természetesen meg vagyunk elégedve magunkkal. Megveregetjük a vállunkat: Csak így tovább! Az Úr Jézus a tékozló fiú példázatában azt mondja, a fiú egyszer csak magába szállt. Belenézett a szívébe, és beleborzadt a valóság látványába. Ez lenne a szabadság? Nem. Szabadság apám házában van, amit elhagytam. *Utra kelek, elmegyek apámhoz!*

Drága magyar testvéreim, nézzünk a szívünkbe, nem ott vannak-e a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznságok, lopások, hamis tanúságok, istenkáromlások? Mikor e sorokat írom, zajlik a kampány az EP-választásokra. Borzasztó a mocskolódás, gyűlölködés, a rágalmazás. Pedig a kimondott szó lényeges. Elárulja, hogy mi van a szívben. Ma, a nemzeti ünnepünkön szóljon hozzánk az Úr az énekiró szavai által: *"Tehozzád szólnék, én jó magyar népem... Szabadságért küszködöl, vágyol boldogságra, sok könnyedet hullatod, de ugyan hiába. Mert igazi megrontód a te bűnöd néked, s ettől meg nem szabadít emberfia téged."* (Evangéliumi karénekek, 187)

Dóczy Bálint (Áhitat 2020)

Jézus Krisztus a Szabadító

"Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek." - Ján 8,36

"Isten Fia, Jézus Krisztus a Szabadító" - valljuk, de **mit is mondunk ezzel, és érthetően mondjuk-e?** Hitvallásunk érthetőségén azért fontos elgondolkozni, mert a szabadságról sokfélélt vall az ember. Egyesek szerint szabadnak születünk, tehát szükségünk sincs a Szabadítóra. Mások, az ember legne-mesebb céljának tartják a szabadságot, de ahányféle szabadság lehetséges, annyiféle szabadítás szükségességével számolnak. Megint mások önzetlen segítőkészségtől indítva, vagy mindent tudni velő korlátlanágtól hajtva, szabadítóként döngtetik azok ajtaját, akik – szerintük – a segítségükre szorulnak, és

kínálják egy másnak vélt világ ízeit. A teríték sokszínű: szabadság a politikai, vagy gazdasági elnyomástól, betegségtől, tradícióktól, mások elvárásaitól, felelősségerzettől, a valóságtól, döntések következményeitől, sorolhatnánk napestig. Néhány hete édesanyja halálát ecsetelte a szabadság nyelvén valaki, akit törvényesen (!) a halálba küldtek, hogy megszabaduljon a fájdalmaitól. Többen osztozkodhattak a „szabadító” címkén; a mérgező vegyület és az azt „gondosan” kimérő orvos, maga a beteg és a családja, beleértve a mindehhez jogi fedezetet kínálókat, nem hagyva ki az őket megválasztó polgártársakat sem.

Jézus olyan szabadításról beszél, amit Atyja megbízásából egyedül Ő képes elvégezni. A szabadság legteljesebb, legértékesebb formáját kínálja, valóságos szabadságot a legnyomasztóbb rabság alól. Megjegyzem itt, hogy Ő sohasem becsmérelné a szabadság embermértékű megnyilvánulásait, sőt, a történelem során sokan, éppen Jézus tanítását és példáját követve hoztak áldozatot mások emberibb életéért. Ma, az 1848-as Szabadságharc évfordulóján rájuk emlékezünk, akik a magyarság szólás, sajtó – és vallásszabadságáért, egyéni és közösségi jogokért szálltak síkra. A legkilátástalanabb helyzetben mégis a bűn rabságában sínylő ember van, és őt csak Jézus tudja megszabadítani.

Vallásos embereknek mondta ezt önmagáról az Úr, akiknek az elesettségét úgy érzékelteti az evangélium, hogy megszólaltatja őket. Jézust kérdezve - tagadnak (Ján 8,30-35). Népük történelméből „kifelejtik” a szolgaság időit, így azok okait is. A slágerben is viszsza-közszönné „Csak a jóra emlékezem...” lelki vakságra, olyan fajta tudatlanságra utal, ami a bűn szolgálatában élő, rabul ejtett léleknek gyakori jellemzője. Sajátos „hitvilága” van az ilyennek, mindenféle nagyságokkal benépesített múlttal („Ábrahám utódai vagyunk”), akikre hivatkozva hamis biztonságérzettel helyettesíti a tanítványságot, az igazságot, Jézus megismerését, azaz Isten kegyelmi ajándékainak az elfogadását.

Miből szabadít meg Jézus? A bűn szolgaságából, ami lelki sötétségben tartja az embert. *Miért szabadít meg?* Mert rászorulunk, és mert szabadításunkra jött, mint Fiú. *Mire szabadít meg?* A Galatákhöz írt levélben erre a kérdésre válaszol Pál apostol, tanítását így összegezve: „Krisztus szabadságra szabadított meg minket” (Gal 5,1). Engedelmes tanítványaiként megismerjük az igazságot, és az igazság megszabadít bennünket (Jn 8,32). Ő Szabadítónként vezet minket folyamatosan előre, hogy Istennek éljünk, Isten szolgálóiként, aminek „gyümölcse” a „szent élet”, „amelynek vége az örök élet” (Róm 6). Isten ke-

gyelmi ajándéka ez a szabadság. Jézus az örök szabadságra megszabadítottak Szabadítója.

Adjunk hálát a lelki szabadságért, ami értékesebb a szabadság minden más formájánál!

Novák József

A MISSZIÓ A LEGFONTOSABB

... még nincs vége, megbetegedhetünk az utolsó pillanatokban is és meghalhatunk, akkor hiábavaló volt a nagy elővigyázásunk, bölcsességünk, nem mentünk vele semmire. A halál valóban mindent megváltoztat. De **nekünk van hova mennünk**, nekünk van elkészített hajlékunk a Mennyben! De, **akiknek nincs**, azok mindent elveszítenek! Még az is elvételük tőlük, amijük volt!

Ezt nyilván meg kell akadályozni!

Ezért a misszió még mindig a legfontosabb! Menteni lelkeket! Munkára hát! Elmondani – ne járjanak rosszul. Ha el is múlik ez a világ, vagy az életük, ne vesztítsenek el mindent. Itt az idő! Adják át életüket Jézusnak, s Ő Megmentőjükké fog válni nekik. Most közvetítők nélkül - egyház, papok, keresztség - egyenest Hozzá folyamodhatnak! – Krisztusa kezéhez, akinél ott van a kegyelem. Csak szólnia kell, csak kérnie kell...

„Ments meg Uram, mert én nem akarok elveszni ezzel a világgal, másképp szeretnék élni. Te azért jöttél, hogy életünk legyen! Adj nekem is életet, el nem veszíthető életet! Köszönöm, hogy szerettél és megváltottál, akkor amikor ezzel én nem törődtem. Véred érdemében kérlek, könyörülj rajtam is, én is a Te bűnös gyermekednek érzem magam. Bocsásd meg, hogy eddig nem gondoltam veled, elég volt nekem ez a látható világ, nem törődtem a láthatatlanokkal, s most tudtam meg, most értettem meg, hogy a láthatók ideigvalók, a láthatatlanok pedig örökkévalók, s Te az vagy! Ments meg Uram Jézus. Amen.

Lizik Zoltán

Uram Jézus, őrizd meg ettől a vírustól!

De ha nem ezt tennéd, akkor is hiszem, hogy Tiéd minden hatalom, s hogy Te mindent megtehetsz.

A különbség nem abban áll, hogy a hívőket elkerüli a vírus, a többieket nem. Inkább abban, hogy a tiéd máris Hozzád mennek ha menni kell, míg a többiek nem tudják hová mennek. Még tart a kegyelmi idő. *„Ha nem hiszitek, hogy én vagyok (mondta az Úr Jézus), meghaltok bűneitekben.”* (Jn 8,24) Vírussal, vagy anélkül.

Még vár az Úr. Fogadd be Őt hittel az életedbe, még ma! Még vár, még hív az Úr.

Ismeritek a spirituálét? *Hív már az Úr, hív az úr. Itt hagyom a földi gondokat.... HGéza*

Fogódzkodjunk az Úrba!

Annyiféle változás ér bennünket ezekben a napokban és olyan gyorsan történik minden, hogy nagyon szorosan kell fogódzkodnunk az Úrban. A hívő ember folyamatosan tanulja ezt a ráhagyatkozást egyébként is, hiszen minden új élethelyzet és a változó állapotok amikben átmegyünk az élet során, az Istenbe vetett bizalom új megnyilvánulásait teszik szükségessé. Ma délelőtt én is jártam a boltokat, figyeltem. Azt tanácsolta valaki, hogy menjek kínai üzletekbe, ott biztosan lesz árucikk, amiből másutt már kifogytak. Azzal a tanulsággal (és üres vásárlókocsival) mentem a már ismert boltokba onnan, hogy ázsiai szomszédainkon még jobban meglátsszik a *riadalom*. Családi kapcsolataik és nyelvismeretük révén talán többet is tudnak a veszélyekről, mint mi. Üresek az ő boltjaik is (mármint nem találtam, amit keressem).

A mai Áhitat olvasmányban van egy mondat, amit a kánaáni asszonyról fogalmazott meg *Dóczé Bálint* lp. testvér, és aminek most különösen jelentősége lehet. Ezt olvastam: "*Azonosult gyermekével és annak bajával.*" Ilyenek az anyukák. Elgondolkodtam azon, hogy mi minden következhet abból, ha embertársainkkal azonosulunk. A kínai boltban jutott ez a kérdés az eszembe, mert ők annyira mások, másként viselkednek, beszélnek, és olyan sokan vannak mifelénk, hogy az empátiám hiányát könnyű lenne megmagyaráznom magamnak, és még talán másoknak is. Most inkább megy az azonosulás, mert *ők is attól tartanak, amitől én.* És miért is tagadnám, még ha nem is mutatom ki olyan könnyen felismerhetően mint ők, hogy *ez a vírus bizony félelmetes*. Mégis, *így felve is, más vagyok, "máshogy vagyok", mert hiszem, hogy nem valóhonnét messziről figyel az Úr, hanem -- Ő is azonosul velem. A bajommal is.* Ez a mi hitünk egyedüli és óriási (dicsőséges) - nem jó szó, de leírom - előnye. Annyira velünk van, hogy magára vette (magán érzi) a terheinket, a terheltségünket.

Mindezt azért írtam le, mert arra indított engem is, hogy megköszönjem neki azt, hogy *jól ismer, velem van, hogy nem vagyok egyedül.* És akkor még nem is említettem, hogy Ő az Úr, Ő Isten. Ő a Szabadító. Szabadítóm egészen addig, amíg csak szabadítására szorulok.

Azt mondják akik ehhez jobban értenek, hogy a félelmetes dolgokhoz is képes alkalmazkodni az ember. Atélhető az élet rengeteg borzalma. *Frankl*, aki a haláltáborban tanult ezekről, azt hagyta ránk, hogy ne veszítsük el a reményt! A hívő ember is megriad, nem ismeretlen neki sem a félelem, de Istenben reménykedik.

Novák József

Lelkipásztori csendes napok Venice, Floridában

Örömmel adok számot olvasóinknak (szövetségünk tagjainak) arról, hogy az idén nem csak tervbe vettük a költségvetés során a *lelkipásztor csendes napokat*, hanem sikerül meg is tartani azokat. Március 2-a és 9-e között a floridai *Venice városkában*, *Kulcsár Attila* gyülekezete közelében, *Kulcsár Alex* testvérék házában találva kényelmes helyet (köszönjük a nekünk ajándékozott lehetőséget!). Ha nem is volt teljes a létszámunk, heten egy egész hetet együtt tölthettünk. Jó, szép és áldásos hét volt. Belefért sok minden. A közös áhitatok, imádságok, beszélgetések – örömeink és kudarcaink, gondjaink és eredményeink megosztása egymáshoz közelebb hoztak bennünket. Hogy az idősebbeknek volt-e

ez jobb, vagy a fiataloknak, talán nem is tudom. *Kulcsár Sándor* testvérral (ő a lelkipásztor szövetség elnöke) mi voltunk a matuzsálemek, s aztán ott voltak a legfiatalabbak. *Deák Zsolt* testvérral ez volt az első ilyen alkalom. De *Sándor*, *Attila* és *Dániel* is az ifjak közé tartozik. Milyen jó, hogy szövetségünkben ilyen fiatal lelkipásztorok munkálkodnak. *Gergely István* testvér (az elnökünk) valahogy az évmérő közepén lehetett. No, de mit sem törődünk az évekkel,

csak egyszerűen értékeltük egymást, s örültünk annak, hogy egy hétig együtt lehetünk.

Természetesen nem csak „*áhitatoztunk*.” A csendes-napok a *kikapcsolódás* napjai is voltak. Attila gondoskodott arról, hogy minden napra legyen valamilyen program, ami nekünk „északiaknak” különösen is jól esett. Kajakozni voltunk az egyik nap, elmentünk egy meleg-vízű gyógy-forráshoz egy másik nap. Jártunk Amerika legszebb, gyógyító fehér homokos tengerpartjánál (Sarasota). Teniszezünk és sokat fürdöttünk – no, nem az óceánban – az még egy kicsit hideg lett volna. Írtam már, hogy sokat és finomat ettünk? Igen, minden nap. Legtöbbször elmentünk valahova, de elég gyakran évezünk *Kulcsár Nusika* és *Torma Erzsike* kiváló ételeit – köszönjük szépen! Dániel és Attila is többször megmutatta ilyen irányú szakértelmét. Én csak csodáltam őket, s arra gondoltam, hogy ebből a tudományból valahogy egészen kimaradtam. (Talán majd a fiaim beállnak valahogy ebbe a sorba is.)

A hetünk süllypontja a hétvége volt. Szombaton a szövetségünk *évközi gyűléseire* került sor – az interneten – előbb a *Végrehajtó Bizottság*, délután pedig *Missziós és Jótékonyági Bizottság* „ülésezt” – erről talán külön is olvashatunk híradást. Vasárnap pedig a *Nyitott Biblia Gyülekezet* istentiszteletén vettünk részt – erről a következő hasábkokon olvashatunk.

Beszámolóm végén megemlítem még három apró eseményt (miközben sajnálom, hogy mások nem írták le élményeiket).

Kornya és születésnap

Kulcsár Sándor testvérék otthonában, pontosabban a florida-room-ban ebédeltünk, egy nagy asztal körül. Mögöttem egy mellszobor, Bibliával az előtérben. Ahogy jobban szétnézek, *Petőfi Sándor* és *Wass Albert* mellszobrai is felfede-

zem, a középső pedig: *Kornya Mihályt* ábrázolja. Kulcsár testvért lepték meg vele Attiláék - *Gáspár Géza* szobrászművész alkotásai. (A vasárnapi istentiszteleten találkoztam is vele. Rendkívüli tehetség.) Kornya mögöttem, előttünk pedig egyszer csak torta, gyertyafény, s már szól is az ének a ház asszonyának: *Kulcsár Nusikának*. Az Úr tartsa meg őt, Sándor bátyánkkal együtt!

Az első teniszcucc

Mindig szerettem volna teniszezni, de valahogy sohasem kerültem olyan helyzetbe, hogy erre lehetőségem lett volna. Magamban azt gondoltam, hogy ehhez értenék is egy kicsit. Mit ad Isten? Egyszer csak azt hallom magam mellett *Dánieltől* – egy venicei teniszpályán, hogy ha ő 71 évesen így tud majd játszani, akkor örülni fog. Egy jó 20 perces tanítgatás után párost kezdünk játszani, a másik oldalról *István és Zsolt* adogatta vissza a labdát. Gondoltam, talán az lesz a legjobb, ha dicséretnek veszem a megjegyzését, akárminek szánta is. Folytattuk hát életem első teniszcuccját. Talán a harmadik sorozat végéig jártunk, amikor egy labdát csak úgy tudtam visszahozni, hogy bevettem magamat, mintha röplabdáznánk, a lábaim azonban hátramaradtak. Miután átütöttem a labdát, akkorát estem, mint egy ház; az állam formája talán azóta is megtalálható ott, a betonban. Lehet, hogy ez nem csak az első, hanem egyúttal az utolsó teniszcucc volt? Mindenestre a játszmat megnyertük Dániellel.

Magyarok Floridában

Attilától sokszor hallottuk már, hogy nagyon sok magyar él a környezetükben (Sarasota megyében kb. 15 ezer). Most magunk is tapasztalhattuk, hogy igazi missziós terület a szolgálati helye. Az egyik nap például a North Port-i meleg gyógyforráshoz mentünk (Warm Mineral Springs Park). Még be sem mentünk a vízbe, amikor a parton üldögélő-beszélgetők közül néhányan megszólították Attilát, másokat meg ő szólított meg. Két csoportban is magyar szót hallottunk – Attila oda ment hozzájuk, s hamarosan meghívta őket a vasárnapi istentiszteletre. A vízben (kb. egy szűk négyzetkilométeres nagyságú tó) szintén találkoztunk érdeklődő magyarok-

kal. Hazafelé menet *Sarasotában* megálltunk egy helyen (egy kiállított Gáspár Géza szobrot néztünk meg). Eppen akkor jött arra egy fiatal család (2 gyerekkel), magyarul beszéltek. Attilának nem tartott sokáig, mire címet, telefonszámot cseréltek. Vasárnap ugyan nem voltak ott, de jelezték, hogy valami közbe jött; azóta már újra találkoztak. Egy hét alatt annyi kapcsolatot talált ez a lelkipásztor, hogy mi joggal hihettük, hogy jó néhány új vendég is lesz vasárnap a magyar házban, a tiszteleten. Nem így volt. Ez azonban nem szegi Attila kedvét, a jövő héten ugyanúgy hívni fogja, akit csak tud, ugyanúgy hinti majd a magot. Az aratás egyik feltétele ez. Mi pedig imádkozunk szolgálatának eredményességéért.

Végül szolgatársaim nevében is megköszönöm a három Kulcsár család és a Torma házaspár vendéglátását! Szeretettel gondolunk rájuk.

Herjeczki Géza

Nyitott Biblia Gyülekezet lelkipásztor: Kulcsár Attila

Örömmel indultam útnak március 2-án, hogy a Tampa, FL nemzetközi repülőtérrel felvegyem a magyar baptista lelkipásztor testvéreimet, akik immár másodikjára jöttek el hozzánk a *Lelekipásztori Csendes Napokra*. Nem csak azért jő ez nekem, mert egy hetet együtt lehe-

jelenlétük tetszését. Egyesek gondolhatnák, hogy kinek van türelme hét lelkipásztort meghallgatni egy istentiszteleten, de mi nem így gondoljuk. Örömmel hallgatjuk az üzeneteket, és az egyik hallgató szerint "elhallgatnánk egész nap." Természetesen nem nyúlt olyan hosszúra a március 8-i istentiszteletünk.

A 133. Zsoltárral köszöntöttem a gyülekezetet, és megköszöntük Istennek azokat a gyönyörűségeket, amelyeket a testvéri közösség által ad számunkra. Amint azt máskor is gyakoroljuk, több gitár kíséretes éneket énekeltünk. A gyülekezet lelkes éneklését a vendég lelkipásztorok hangja is erősítette. A dicsőítő énekeket *Kucsár Ibolyával és Laurával* vezettük. Az ének szövegek kivételét *Nikki* kezelte. Megszólaltak a: "Találkozni jöttem veled Istenem," "Jöjj, itt az idő, hogy dicséred," "Áldom Szent Neved" című énekek, majd a "Ha napjában csak egyszer, kicsit elcsendesednél" című éneket követve imádkoztunk a testi-lelki betegekért és a szükségben levőkért. Ugyanakkor hálát adtunk Isten áldásaiért, amelyekkel körülvelt bennünket a hét folyamán. Fontosnak tartjuk az imádkozást a Nyitott Biblia Gyülekezetben, és minden vasárnap emlékeztetjük magunkat az Úrtól tanult imádság elmondásával. Ezzel is kifejezzük, hogy azzal a lelkülettel akarjuk imáinkat Istenhez kitárni, ahogy Tőle tanultuk azt.

tek lelki testvéreimmel, akikkel együtt szolgálom az Úr Jézust a különböző magyar baptista gyülekezetekben, Amerikában és Kanadában, de azért is, mert a hét végen együtt imádhattuk Istent a *Nyitott Biblia Gyülekezetben* is. Emlékeztetek ezek az istentiszteletek, mert ilyenkor minden lelkipásztor egy különleges lelki üzenetet oszt meg a gyülekezetünk tagjaival és látogatóival. Ezen túl a lelkipásztorok több acapella éneket is énekelnek, melyeknek a szövege Isten üzenetére készíti fel a hallgatókat, és azok harmóniája mindig megnyeri a

Az imádkozást követően a *vasárnapi iskolások* csoportja is énekel. Minden vasárnap egy énekkel szolgál ez a kis csoport, amit mindig nagy örömmel fogad a gyülekezetünk. Ezt követően a vendég lelkipásztorok szolgálatait hallgattuk meg.

Dr. Gergely István (New York), szövetségünk elnöke, Jézus hegyi beszédének igeverseivel köszöntötte a gyülekezetet, kihangsúlyozva, hogy boldogok azok, akik rájönnek arra, hogy szükségük van Istenre! Nagyon jó üzenet volt ez, mert a Nyitott Biblia Gyülekezet

elsőfokú célja, hogy Istennel élő kapcsolatba hozzuk azokat a magyar honfitársainkat, akik most még Istentől távol élnek. Ezt követően **Deák Zsolt** (Cleveland) elmondta, hogy miként ismerte meg Istent, és miként vált valóra az ő életében Isten ígérete, amelyet az 5 Mózés 4:29-31 soraiban talált meg, és miként tapasztalta meg Isten szeretetét és

irgalmát! Ezt követően a lelkipásztorok férfikarban elénekelték az *„Isten küldte szent Fiát, Jézust”* című éneket.

Az ének után, **Püsök Dániel** (Toronto) köszöntötte a gyülekezetet az 1 János 5:11-12 verseivel. Üzenete fő pontja az volt, hogy az örök élet kulcsa abban áll, hogy *„Bennünk kell, hogy éljen Jézus, Isten fia!”* Nincs örök élet Jézus nélkül! Ezért fontos, hogy megismerjük és kövessük Őt! Gyülekezetünk nagyon szereti Püsök Dánielt és örömmel emlékezünk vissza 2016-ra, amikor meghívtuk őt a Nyitott Biblia Gyülekezet első bemerítési alkalmára, amikor 12 személy döntött úgy, hogy elfogadják Jézust és az általa ígért örök életet! Ezt követte **Huli Sándor** (Detroit), aki az Ézsaiás 41:13 versével biztatta a hallgatókat, emlékeztetve bennünket, hogy Isten minden helyzetben megsegíti gyermekeit. Elűzi félelmeinket, fogja a jobb kezünk és megsegít bennünket. Nincs nagyobb biztonság és bátorítás ennél! Sándort a 2019 májusában tartott Ifjúsági Találkózón hallotta először gyülekezetünk, ahol nagyon szép visszhangra talált a tanítása. Sándor üzenete után a lelkipásztorok a *„Jézusomat követem”* című éneket énekelték el.

Az éneket követően, **Kulcsár Sándor** (immár Venice) nyugalmazott lelkipásztor az 5 Mózés 33:27 szavaival emlékeztetett bennünket arra, hogy Isten a mi hajlékunk és menedékünk, és az Ő karjával felkarol és megtart bennünket. Ez a tudat békességet és nyugalmat ad számunkra, bármilyen nehéz és szorongatott helyzetbe is kerülünk az életünk során. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten *„hajlékunk”* és *„menedékünk,”* ahol biztonságot és nyugalmat találunk. Ezt követően a lelkipásztorok újból előadtak egy férfi kart, elénekelve az *„En úgy várok egy napot”* című éneket.

Istentiszteletünk utolsó prédikátora **Dr. Herjeczki Géza** (Detroit) Jézus példázatainak egyikéből szolgált, a *„Gyom és a Búza”* példázatából, Máté Evangéliuma 13:24-30, 36-43 alapján. Isten fia, Jézus veti a jó magot, a búzát. A sátán is dolgozik, de ő a gyomot veti. Bár egyes emberek sokszor elítélik az istentelen embereket és semmirevalóknak gondol-

ják, Géza testvér figyelmeztetett bennünket, hogy *„ne gondold másokról azt, hogy tűzre való!”* Isten szereti teremtményeit, az egész világot, türelmes és azt akarja, hogy mindenki megtérjen és csak az *„ítélet napján”* fogja szétválasztani a búzát a gyomtól. A nagy kérdés, hogy te meg én mik vagyunk most, és mik leszünk az ítélet napján? Nagyon fontos, hogy felismerjük Isten türelmes és féltő szeretetét és elfogadjuk Tőle az örök életet!

Istentiszteletünket az *„Áldásoddal megyünk”* című énekkel fejeztük be. Ezt követően a jelenlevők még egy jó ideig együtt voltak és beszélgettek, teát, kávé és süteményeket fogyasztva, valamint pingpongozva.

Hálásak vagyunk Istennek a *„Lelkipásztori Csendes Napokért,”* és az áldá-

sokért amelyet Isten megadott általa a Nyitott Biblia Gyülekezet számára. Köszönjük a lelkipásztorok szolgálatát. Jó reménységgel várjuk, hogy jövőre újból találkozhatunk, és a 133. Zsoltár üzenetét gyakorolhassuk, és élvezhessük a testvéri együttlét áldásait és gyönyörűségét.

Kulcsár Attila

CLEVELAND * Magyar Bethánia Baptista Gyülekezet

lelkipásztor: Deák Zsolt-Attila

MINI-IFI TALÁLKOZÓ

“Everlasting love”

“A messzeségben is megjelent az Úr: Örök szeretettel szerettelek, azért vonalak magamhoz hűségesen.” (Jer 31:3)

Március 14-16 között nem a Valentin napot, hanem az igazi Szeretetet, Istent magát ünnepeltük és járultunk hozzá, mint kiapadhatatlan forráshoz. Két fontos üzenet hangzott el: **először is válaszszuk Istent, mert minden jó dolog a mi életünkben csak vele kezdődhet.** Majd arról volt szó, hogy **válasszunk**

hozzánk illő segítőtársat az Úrban, viszont a jó választás egyik titka a házasságra való felkészülés. Hiába helyezünk

nagy hangsúlyt párunk kiválasztására, ha nem vagyunk felkészülve a házasságra. **A házasságra igazán csak Isten tud felkészíteni**, aki majd a párválasztásban is fog tanácsolni és vezetni.

Jó volt látni a clevelandi testvérek nyitottságát és szép összefogását a hétvége megszervezésében és lebonyolításában, az ifjúsági szövetség aktivitását és a résztvevők örömet.

Ez a hétvége csak nagyobb lendületet adott a következő ifjúsági találkozó megszervezésére, mely úgyszintén Clevelandben lesz megtartva május 22-24 között.

(Lapzártakor kaptuk a hírt, hogy a vírus okozta helyzetben az ifjúsági találkozó elmarad.)

Lelkipásztori beiktatás

“Készítsétek el az Úr útját.” (Lk 3:4)

Hálás szívvel készülünk a *Clevelandi Magyar Bethányi Baptista Gyülekezet* új lelkipásztora, *Deák Zsolt-Attila* beiktatására. Ez az ünnepség március 29-én, délelőtt 10 órától lesz megtartva. Szeretettel hívunk, várunk minden érdeklődőt, hogy velünk együtt ünnepeljen és imádkozzon lelkipásztorunkért, családjáért és a helybeli gyülekezetért. Könyörgünk, hogy mindenben az Úr neve dicsőüljön meg!

Deák Zsolt lelkipásztor

(A beiktatás későbbi időpontban lesz megtartva.)

SEBESTYÉN ANNA 1921-2020

“Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil 1:21)

Fájó szívvel, mégis az Úrban megnyugodva tudatjuk a kedves olvasókkal, hogy **ö.z. Sebestyén Anna** testvérnő elköltözött az élők sorából. Példás életéért, Jézus Krisztusba vetett hitéért, szenvedéseiben való kitartásáért adtunk hálát és dicsértük az Atyát, mert tudjuk, hogy bőséges lesz a jutalma minden hűséges gyermekének. A temetési istentisztelet január 18-án került sorra, amikor a végtisztességet tevő gyülekezet és a gyászoló család hálás szívvel tekintett vissza Anna testvérnő 98 esztendejére.

Aranymenyegző Nagy Sándor és Ibolya

“Most tehát mind itt vagyunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr.” (ApCsel 10:33)

Valóban sokan összegyűltünk 2019. december 8-án, hogy hálás szívvel hallgassuk Isten igéjét és ünnepeljük **Nagy Sándor** testvér és kedves felesége, **Ibolya** 50. házassági évfordulóját. Az igei üzenet után különösen a család részéről szívet melengető, tiszteletet kifejező és hitben erősítő köszöntések hangzottak el. Az istentisztelet végén közös fényképet készítettünk, majd az ünneplő család meghívására mindnyájan szeretetvendégségben részesültünk. Hálát adunk kegyelmes Atyánknak a hosszú életért, a szép házasságokért és kérjük az ő különleges áldásait minden idős házaspár-ra.

Az ünnepeltek gyülekezeti körben

Szeretett férjével, *Sebestyén Jánossal* gyülekezetünk alapító és hűséges tagjai voltak. Isten vigasztaló és reménységet keltő Igéje arra bátorított, hogy mindig nála keressünk menedéket és harcoljunk meg a hitnek nemes harcát! Imáinkban hordozzuk a gyászoló családot és közbenjárunk azokért, akik hallgathatták Isten igéjét.

Anna Sebestyén (maiden name Jasper) was born on October 26, 1921 in Hungary. She was the oldest girl with ten other siblings. Being the oldest girl she shared in the responsibility of managing the large family. She learned how to clean, cook and sew at a very early age.

As a teenager she became friends with some young people who were Baptists. Her parents were Catholic, like most of Hungary, and they forbid her to associate with protestants. She would secretly attend the Baptist services. She felt God's calling and *accepted Jesus as her Savior*. She tried to hide her baptism from the rest of the family but it was discovered. One of her brothers went after her with an ax to stop her but God protected her through a policeman's intervention. Her family did not forgive her for a very long time.

She met her husband, *John Sebestyén* at the Baptist church and they were married in 1944. Their first child, *Anna*, was born in 1945 followed by their second child, *John*, in 1946. They were active members in a local Baptist church.

During the Hungarian revolution in 1956 they decided to escape the communist rule imposed upon. They made their escape across the Yugoslavian border even though Anna was pregnant at that time. During their nine months stay in a refugee camp their third child, *Attila*, was born. An uncle in *San Diego* sponsored them and the family migrated to America.

They stayed two years in San Diego but longing for Hungarian presence they moved to *Cleveland* where they were one of the founders of the *Hungarian Bethany Baptist Church*. She stayed a member the rest of her life. The last couple of years she was only able to listen to the church program on the internet and radio. She looked forward to the first Sunday of every month when the communion was brought to her by the pastor and deacons.

She was preceded in death by her husband and daughter who welcomed her on Monday afternoon, January 6th 2020. As her grandson posted on Facebook *“her faith became sight”*.

**ETHEL
PETRE
KISH**

**1919
-
2019**

Ethel P. Kish, was born on January 16, 1919 in New Castle, Pennsylvania to the *Reverend Gabriel Petre and Julia Balogh Petre*. Much of Ethel's childhood was spent in Cleveland, Ohio where her father pastored for many years. After reaching adulthood, life carried her to Connecticut where she met *Ernest J. Kish*. They returned to Cleveland to be married so that her father could preside over the wedding ceremony. Ethel and Ernie had a wonderful 67-year marriage which lasted up until his passing.

Ethel described a brief summary of her life as follows, *"my infanthood was in Pennsylvania, my childhood was in Ohio, most of my married life was in Connecticut, and my retired life was in Florida."* Although, Ethel never **really** retired but continued to minister to every person that she encountered each day the Lord gave her to live right up until the day which she took her last breath.

In between Connecticut, and Florida, Ethel and Ernie lived near the southeastern shores of Lake Ontario, in a town named *Oswego, NY*. They bought a big huge thirteen room house there in Oswego which had once been a retirement home. There were six rooms in the back and seven in the front. She and Ernie lived in the front seven rooms of the house. As it turns out, Oswego, NY was where Ethel and Ernie first developed a love for antiques. Every room in their thirteen-room home had a large fireplace with a large marble mantle atop. She could not let her home go undecorated, so while Ernie was busy working at Metropolitan Life, Ethel would be hard at work searching Oswego for antiques that would look and feel right atop each of those massive mantles. Ethel and Ernie had a great love for things old. She often would say with a slight chuckle, *"If I remembered it as a child that automatically made it old."* So, little by little, Ethel furnished their Oswego home with many beautiful antiques, many of which, eventually found their way down to their Florida home.

Ethel had said that Oswego was beautiful and that it literally was a one-horse town. However, there really was nothing there to do. All around them were farms, and although Ethel loved the beauty of the farms there really wasn't a lot to do on a Saturday night. So naturally, she got into canning and jarring of vegetables and jams and other produce from the farm-rich area around their Oswego home.

This leads to the most wonderful and hilarious story that I have ever heard in all my life.

Being that Oswego was such a rich agricultural area, some of the area farmers would trade with their neighbors by giving them vegetables that they grew in exchange for products which they needed. Near to their Oswego home there was a large cabbage farm. One day, while Ernie and Ethel were having breakfast, Ethel was reading the daily newspaper in which an article appeared detailing a *recipe for sauerkraut*. She read further and the article said, *"Any dummy can do it"*. Ethel said she looked at Ernie and said, *"Today, I am going to be that dummy"*. After Ernie left for work, Ethel realized she did not have one important component that was necessary in order to make this particular recipe of sauerkraut. She did not have a large clay crock. So, while Ernie was at his job that day at Metropolitan Life, Ethel began her quest in search of the perfect crock. It was not long before she found what she needed for only a few dollars at one of the bargain stores in town. On the way back home, she stopped at the cabbage farm and purchased a large number of cabbages, and then headed to her house where she spent all afternoon, shredding and chopping one cabbage after the next, carefully following the instructions from the newspaper to a tee for the sauerkraut recipe. Later when Ernie came home that night from work, he said, *"Ethel let's go down to visit your parents in Florida."* To which Ethel had replied, *"Ernie we can't leave the crock here in the kitchen or else when we come home the whole house will stink."* So, they decided to put the crock down in the cool basement on a shelf until they returned home. Well, it was early fall-time when Ethel placed the crock of fresh cabbage in the basement on a shelf.

Well, the Florida trip was beautiful. Ernie, and Ethel returned to their Oswego home, and went about their daily routines ultimately forgetting all about the crock in the basement. Halloween came and went, Thanksgiving came and went, Christmas came and went, and Easter was fast approaching. One spring day

before leaving for work Ernie and Ethel were sitting having breakfast together when Ernie said, *"What is that horrible smell. I think something may have died down in the cellar. Let me go down and check."* Within minutes, Ernie returned to the upstairs carrying the crock, and saying, *"I found the culprit."* The two of them placed the crock on the counter and took the clay lid from off the clay crock and the entire top was covered in green mold. *"Close it up fast, Ernie"*, Ethel stated, *"The smell is awful. Boy oh boy, an entire day of my hard work is all for nothing, go, take that crock, and dig a hole in the backyard, and bury it – before we both get nauseous."*

Well, the two of them went out to the backyard so that Ernie could dig the hole to bury their beloved crock of sauerkraut. Miss Ethel stood on the ground above the hole watching Ernie work digging the hole. The scene almost seemed like watching two people digging a hole to bury their most beloved pet. Once Ernie had finished digging the hole, he took the crock while at the same time turning his head to get away from the smell, carefully peeled off the clay lid, and turned the crock upside down, and firmly but carefully bounced the crock one time off of the soft earth. The sauerkraut immediately became unattached from the sides of crock, and, as Ernie lifted up the crock, the sauerkraut stood straight up like a top-hat from a New York city aristocrat. Quickly, Ernie called out, *"Ethel, go get me a fork. This sauerkraut on the bottom of the crock looks perfectly fine."* Ernie tasted the sauerkraut and it turned out to be delicious. As Ernie knelt there on the ground while crouched over top of a pile of fermented cabbage with a fork in his hand, Ethel replied,

"See, Ernie any dummy CAN do it".

So, that was Ethel's cabbage story. She told it to me many times but I never got tired of hearing it. I wish I could hear it again, but I know I will hear it again one day in heaven.

MISSIONARY FUND

The purpose: supporting the missionary initiatives of our young people. Donations from this fund will be allocated by the Missionary and Benevolence Board at its mid-year meetings. The written applications addressed to the MBB should state the goals and the duration of the mission trip, and should include a letter of support from the pastor of the applicant.

Contributions can be mailed to the Treasurer (address on page 2).

Many of Ethel's family members and friends were able to pray at her side over the last week of her life. Many others were able to do the same over the telephone, like *Brother Steve Szabo* from the Convention, and others, who had called to express their appreciation, and love, and to pray with Ethel.

When the time came, Ethel was finally ready to leave, and she let go of this world. **Ethel went home to her new world to be with her Lord and Saviour Jesus Christ on Saturday, December 21, 2019**, only three and a half weeks away from her 101st birthday. Some family members had left shortly before her passing. Her son *Calvin*, and his wife *Nancy*, along with her niece *Elaine* were at her side when she went home to glory!

Ethel was a lifelong member of the *Hungarian Baptist Convention*, serving as the Missions and Aid Director. Her father was the founding Pastor of *Bethesda Baptist Church in Palm Bay, FL*, the church which I currently pastor. I was Ethel's pastor for close to five years. She was a remarkable woman, who loved the Lord. Her testimony was outstanding.

Ethel loved everyone, and she was loved by everyone she knew. Ethel loved her Saviour Jesus Christ with all her heart, all her soul, all her mind, and with all her strength.

Ethel joined her husband, *Ernest Kish*, her sisters, *Esther Plyler*, *Isabel Sada*, *Helen Schoper*, and her brother, *Gabriel Petre*, who were already in heaven awaiting her arrival. She is survived by her brother, *Gene Petre* of Cape Canaveral, Florida; her son, *Calvin Kish* and daughter-in-law, *Nancy Kish* of Trumbull, Connecticut; her granddaughter *Jessamyn Bergin* and great-grandson, *Daniel Bergin* of Middletown, New Jersey, plus many other nieces, and nephews, grand-nieces and nephews and other family members.

Her son, Calvin, and his wife Nancy, had recently put on a *celebration of life service* for her on her 100th birthday, which was second to none. The celebration was filled with the most beloved people from Ethel's nearly 101 years on earth. There was a large representation of folks from her family, the *Hungarian Baptist Convention*, her closest friends that she had over her lifetime including some from as far away as *Australia*, and her church family which she loved until the end. Her immediate family held a *private memorial* for her up in *Trumbull, CT*.

Rev. James Waddell

IN TIME LIKE THESE

*In time like these you need a Savior,
In time like these you need an anchor;
Be very sure, be very sure
Your anchor holds and grips the Solid Rock.*

*This Rock is Jesus, yes, He's the One;
This Rock is Jesus, the only One!
Be very sure, be very sure
Your anchor holds and grips the Solid Rock !*

*2. In time like these you need the Bible,
In time like these o be not idle
Be very sure, be very sure
Your anchor holds and grips the Solid Rock!*

This Rock is Jesus...

*3. In time like these I have a Savior
In time like these I have an anchor
I'm very sure, I'm very sure
My anchor holds and grips the Solid Rock!*

This Rock is Jesus...

MEGEMLEKEZÉS KISH ETELKÁRÓL - március 15.

Mintha ma is hallanám *Kish Etelka* testvérnő hangját, amint ezt az éneket énekli (In times like these...). Szeretett énekelni. Egyik nap, nem sokkal mennybemenetele előtt, elmondta, hogy éjjel az az ének volt a szívében – és már is énekelt: *Óh, ne hagyj magamra Jézus, halld, kiált szívem...* Két másik kedvenc énekét is sokszor hallottam, még az utolsó hetekben is: *This is the day that the Lord has made; What a friend we have in Jesus...*

Szeretett tanítani – minket is, másokat is; koránál fogva ez nagyon természetes volt tőle. Az énekekkel is üzeni akart mindig. *Megváltóra van szükségünk!* Érezte, hogy az idő egyre jobban sürget – bár nem tudott még a koronavírusról. A kórházi ágyon is ilyen biztosságteljes lelkülettel énekelt (angolul): *Jézus az a köszikla, akire szükség van!*

Március 15-én a Palm Bay-i templom lépcsőin – az utolsó 40+ évben második otthona volt az itt élő gyülekezet – megemlékezésre gyűltek össze szerettei, barátai. Testvéröccse, *Gene Petre* idézte föl Etelka emlékét, majd imádkozott. Meghallgattunk, amint a kórházi ágyon énekli ezt az éneket, s mi is énekeltük vele együtt: *In times like this you need a Savior...*

Elültettünk egy szép ezüst pálmafát – kedvence volt ez a típus – unokahúga, *Elaine* hozta Etelka emlékére, mi pedig egy padot állítottunk a templom mel-

letti gyepre, ezzel az emléktáblával: *In memory of Ernest and Ethel Kish 2020.* Szeretettvendégséget is tartottunk, Etelkáról beszélgettünk.

Jó volt hálát adni az Úrnak Ethel és Ernest Kish életéért, s azért, hogy személyesen ismerhettük őket. Szeretett emléküket szívünkben marad.

Palotai István és Margit

Kedvenc igéje ezt volt: „Bizodalmaad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te utaidban megismered Őt; akkor Ő igazgatja a te utaidat.” (Példabeszédek 3,5-6)

OLÁH LAJOSNÉ, született Tóth Gabriella életrajza

1929. augusztus 3-án született *Hevesen* a nagymama házában, 3 leány közül középsőnek.

Szüleivel a Nap u.-i Gyülekezet udvarában az úgynevezett „Sion” udvarban élt a háború előtt. Boldog gyermekkor volt a testvérei és a barátai között. Második otthona a népes gyülekezet volt, ahol 10 osztályból tevődött össze a vasárnapi iskola. Édesapja (*Tóth Gábor*) volt a főtanító, emellett a gyülekezet diakónusa, karvezetője és orgonistája, valamint a Teológiai Szeminárium zenetanára is.

Édesanyja (*Hessler Gizella*) a vasárnapi iskolában, a női körben és az énekkarban szolgált. Ebben a légkörben élt a 3 leánytestvér, akik még felnőtt korban is szívesen szolgáltak három szolamű énekekkel, vagy szavalatokkal.

Gabriella már 5 éves korától szívesen ült édesapja mellett az orgonánál, figyelte játékát, és már gyermekkorban megtanulta harmóniumon négyyszolamra játszani a „Hit hangjai” gyülekezeti énekeskönyv énekeit. Ez később nagymértékben segítette szolgálatát a férje mellett.

Iskoláit *Budapest* végezte, majd *Szarvason* tanítónői diplomát szerzett. Szerette ezt a hivatást, de a háború utáni rendszerben vallásos, hívő ember nem lehetett pedagógus, nem nevelhette az ifjúságot. Nagyon rövid ideig dolgozott a szakmájában egy tanyasi iskolában, férjhez menetele idejéig.

A hitvalló bemeztetésben 13 éves korában részesült szeretett lelkipásztor, *dr. Somogyi Imre* által.

A boldog fiataloknak a háborús évek, közelebből *Budapest* ostroma vetett véget. A Nap u.-i Gyülekezet óvóhelyét bombatalálat érte és a család vidékre menekült.

Később édesapja gyülekezeti szolgálatba állt, gyermekei pedig a *Budai Árvaház* gyülekezetében nyertek ideiglenes otthon iskolás éveik alatt. Később a szülőkkel együtt ebbe a gyülekezetbe épültek be szolgálatukkal.

1950. október 5-én ebben a gyülekezetben áldották meg *Oláh Lajos* te-

ológussal kötött házasságukat. Ettől a pillanattól kezdve a legfőbb szolgálati feladata a gyülekezeti gyermekmunka, a női köri munka és a látogatás lett. Emellett nem ritkán a szószéki szolgálatokat is el kellett látnia.

Első szolgálati helyük a *paksi körzet* volt 9 állomással (gyülekezettel), ahol együtt élték át a testvériséggel a háborút követő inséges időket.

1955 – 1959 –ig a *székesfehérvári körzet* lett a következő állomás, melynek 8 gyülekezetében végzett szolgálatukat Papp József lelkipásztorral osztották meg. Itt temették el harmadik gyermeküket, egy két hetes kisfiút. Munkaterületük szinte az egész Dunántúlra kiterjedt, *Balatonföldváron* minden nyáron együtt konferenciázott Dunántúl hívő serege.

Férje – Oláh Lajos – 1959-ben került be az országos vezetésbe, ettől kezdve a Bp. József u.-i Gyülekezet lelkipásztorra lett, ahol szeretetteljes testvéri közösség fogadta őket. Gyermekei itt kezdték meg az iskolai tanulmányaikat, amivel párhuzamosan a Magyar Rádió és Televízió Gyermekkórusának is a tagjai lettek. A kórustagság mellett valamennyien zenei tanulmányokat is folytathattak.

1966-ban Oláh Lajos *Debrecenben* folytatta lelkészi szolgálatát, ahová természetesen az egész család követte. Ebben a népes gyülekezetben nőttek fiaik szolgálattévökké és itt született meg utolsó gyermekük – *Mártika* –, aki a négy fiú után kislánként új szint hozott a családba.

1978-ban az ún. „lelkipásztor csereprogram” keretében került Oláh Lajos és Tóth Gabriella *Saskatchewan-i Kipling – Békevári magyar gyülekezetbe*.

Ez a gyülekezet a múlt század elején alakult meg azokból a kivándoroltakból, akik vállalták a végtelen préri termőfölddé tételét, a gabonatermesztést, és farmerek lettek. Nagyon szép, miszionáriusi munka volt ez a szolgálat. Az imaház mindig megtelt azokkal a magyar ajkú emberekkel, akik saját anyanyelvükön kívánták hallgatni az Igét.

Ez a kiküldetés évről – évre hosszabbodott, míg végül 10 évi szolgálat lett belőle. Ebbe a 10 évbe belefért a nyugat – kanadai magyar testvérek és egyedülálló látogatása és 2 nagyobb méretű konferenciái találkozó is.

1988-ban Oláh Lajos meghívást kapott a *torontói magyar baptista gyülekezetbe* a család odaköltözött és ott még a nyugdíjba vonulásukig – 6 évig – tovább munkálkodtak.

1998-ban itt érte a családot a váratlan, szomorú veszteség: az édesapát, aki korábban már 2 szívinfarktuson is átesett,

egy éjszaka hirtelen halállal hazahívta az Úr.

Gabriella ezt követően az év nyári hónapjait a magyarországi gyermekeivel, a téli hónapokat pedig torontói otthonában töltötte. Sohasem volt magányos, mert mindig talált olyan családot, vagy egyedül állót, akinek szüksége volt szolgálatára.

Az immár özvegy Tóth Gabriella az *Észak-Amerikai Baptista Nőszövetség*nek tevékeny tagja és néhány esztendő óta *elnöke* is volt.

Nyaranta szívesen időzött a kis nyári tábori házában. Csendességében *sokat írt*, igyekezett kamatoztatni Istentől kapott talentumát és verseiben átadni mindazt, ami lelkében született.

Életéveinek száma egyre növekedett, ereje pedig egyre fogyott. Megkapta az Ige utasítását: „*Térj vissza szülőföldre!*” (1Mózes 31:13).

2017 júniusában *hazaköltözött Magyarországra*. Gyermekei elfogadták azt a kívánságát, hogy testvéri körben, megfelelő ápolás mellett élje le élete utolsó szakaszát ott, ahol nem jelent különösebb terhet és bármikor találkozhat gyermekeivel és unokáival. A választás a *kiskőrösi Filadelfia Idősek Otthonára* esett, ahol lelki otthonra talált, s ahol a lakótársak, az ápolók testvéri szeretete és saját, nagy családjának el nem múló szeretete veszi körül. Az Úr itt is megáldotta apró szolgálatait és hite szerint meghallgatta gyermekeiért és unokáiért naponta elmondott könyörgéseit.

Legfőbb vágya a mennyei haza, ahol már várják előre ment szerettei: szülei, testvére, férje, két hetet élt kislánya és a három éve elhunyt, tehetséggel megáldott hívő szívű unokája, *Zsolt*.

2020. február 22-én hívta haza őt az Úr.

A meghirdetett emlék istentiszteletet a járvány okozta korlátozások miatt meghatározatlan időre elhalasztottuk.

Emléke örökre szívünkben él.

Oláh Gábor

Oláh Lajosné – Gabi néni, ahogy legtöbbször szólítottuk őt az utóbbi évtizedekben – nem csak a kiplingi és a torontói gyülekezet testvériségéhez volt közel. *Szövetségünkön* belül mindenki ismerte, szerette – a tábori alkalmainkon szinte mindig közöttünk volt. Olvasóink gyakran találoztak verseivel ezeken az oldalakon. Legutóbb a januári számunkban olvashattunk róla.

Szeretettel emlékezünk rá és férjére – mint az *Amerikai Magyar Baptista Szövetség* egykori, hűséges munkására. Lapunkba írásaikból többször is választunk majd az év során. (szerk.)

ÉRTHETETLEN ÉRZELMEINK (1) -- A SZOMORÚSÁG

Érzelmekről fogok írni, kicsit bolondul. Mert tudom, hogy sok okos dolgot lehet írni például a forráságról is, de akit bedobtak a tüzes kemencébe, annak sok minden ostobaságnak tűnhet. Mondja is Jób a barátainak: *“Nyomorúságos vigasztalók vagytok mindnyájan!”* (Jób 16:2) Ez a nehéz az érzelmekkel, ha nem érezzük őket, akkor akárhogy akarjuk emlékezetből felidézni, csak valami fakó másolatot kapunk; és fordítva is igaz, akárhogy is akarjuk, nem tudjuk nem érezni, amit érzünk. Mert míg a gondolatainknak vagy a viselkedésünknek tudunk parancsolni, az érzelmek csak úgy megtörténnek. Valakit akit veszteség ér és szomorú, vagy valakit, akit megaláznak és haragszik, vagy aki megnyeri a lottó ötöst és örül, azoknak hiába mondjuk, hogy ne szomorkodj, ne haragudj, ne örülj - egyszerűen képtelen lesz rá. Kicsit hasonlít a fizikai fájdalomhoz. Csak úgy előnt. Egy-két pillanatig el lehet nyomni, de aztán még nagyobb mélységgel tér vissza. Olyan mint a rákos megbetegedés, megtörténik.

Pont ezért nagyon fontos kérdés hogy **mit kezdünk az érzelmeinkkel.**

Könnyű belátni, hogy két rossz válasz létezik erre a látszólag hivatlan vendégre. Vagy teljesen hanyagoljuk, vagy mindenért felelőssé tesszük. Vegyük észre, hogy mindkettő közös abban, hogy egyik se kezd semmit az érzelmeikkel. Teljesen passzív. John Piper mondja a rákról: *ne vesztegesd el a rák adta lehetőséget* (*“don't waste your cancer”*). Arra utal, hogy Istennek mindennel célja van, és hagyhatjuk, hogy passzívan végig szenvedjük azt, ami történik velünk, vagy próbáljuk aktívan keresni Istent benne.

Hogyan ne vesztegesd el az érzelmeidet? Ahhoz, hogy erre válaszolhassunk, kicsit jobban meg kell érteni, hogy *mik is ezek az érzelmek*. Alap érzelmeinkről fogok írni, **szomorúság, öröm, harag, félelem, undor és meglepődés**. Ma éppen a szomorúságról.

Két része lesz minden írásnak. Először próbálom körüljárni, megérteni *mi is ez, miért is vagyunk így teremtve*. Utána pedig John Piper-től motiválva keressük, hogy *hogyan ne vesztegessük el az érzelmeinket*.

MI AZ A SZOMORÚSÁG?

Elgondolkodott-e már az olvasó, hogy **miért** van ez az érzés az emberi faj minden egyes tagjában? Olyan egyetemes ez, mint a gravitáció, és annyira természetesnek vesszük, hogy nem is tesszük fel a kérdést, hogy most miért is?

Amikor azt a kérdést tesszük fel, hogy *miért*, akkor igazából *két dolgot kérdezzünk* egyszerre és szeretnénk ha tisztán látnánk ezt a különbséget. *Az egyik kérdés mindig a dolgok okára vonatkozik*. Ez egy fontos kérdés, de lássuk be, az unalmasabb kérdés. Amikor felteszik a kérdést a tanítványok, hogy miért beteg ez az ember, akkor ők is ezt feszegetik (János 9:2). Ez egy nagyon is modern kérdés, mögötte van a gondolat, hogy ha értem a mechanizmust, az ok okozati összefüggéseket, akkor el fogom tudni kerülni, meg fogom tudni gyógyítani, egy szóval uralni fogom a helyzetet. De mikor a Mester válaszol nekik, akkor nem ok-okozatra világít rá, hanem *egy fontosabb “miért”-re tereli őket: mi a célja?* Az alap és klinikai tudományokat is egyre intenzívebben érdekli ez a kérdés, mert egyre inkább nyilvánvalóvá válik, hogy egy dologról sok mindent megtudhatunk, de *ha nem tudjuk a célját, akkor sokkal kevésbé értjük az okát* teljes mélységében. Különösen így van ez komplikált dolgok esetén, márpedig az agyi jelenségek komplikáltak.

A negatív érzelmeknél kis segítséget kaphatunk, ha szemügyre vesszünk egy egyszerűbb jelenséget, a *fájdalmat*. A fájdalmat jobban értjük intuitíve. Tudjuk, hogy leegyszerűsítve *az oka* valamilyen sérülés, és *a célja*, hogy a mi okoskodó, tudatos énünknek elemi erővel üvöltse: *“el innen!”* és ha már megtörtént a baj, *“maradj veszteg!”* Igazából a fájdalomak visszarántanak minket a realitásba. Bosszantó egyszerűséggel az orrunk alá dörgölik, hogy neked kell alkalmazkodnod a fizikai valósághoz, és nem annak hozzád. Nagyon hasonló módon, mint érvelni fogok, minden negatív érzelem egy *szembesítés a valósággal*.

A szomorúságról több divatos nézet is van tudományos körökben, amelyeket még csak érintés szinten sem tudunk most tárgyalni. Az egyik leggyakrabban hangoztatott nézet szerint, a szomorúság megértéséhez a kulcsot az olyan fertőző betegségek adják, mint például az influenza. Amikor valaki megbetegszik, akkor általában nem csak lázas, de nagyon *lehangolt és szomorú* is lesz. Nem lesz kedve semmihez, visszavonul, nem akar társaságban lenni, alig eszik, lelassul, és teljesen amotivált lesz, hogy bármit is csináljon. Az angol orvosi szaknyelv erre mondja azt hogy *“sickness behavior”*. Már hallom a női olvasókat, hogy sickness behavior vagy nem, de ilyen minden férfi, mikor beteg. Egyet értek, de vegyük észre, hogy ilyen minden nő is, de ami még fontosabb, ilyen az,

amikor csak úgy szomorúak vagyunk. A beteg ember szomorú, ebben nincs semmi új. Egyre több vizsgálat azonban azt mutatja ki, hogy *nem a betegség tudat, ami szomorúvá tesz, hanem maga a betegség*. Hogy pontosabb legyek, a gyulladás a testünkben jelez az agynak, és az úgy válaszol, hogy az *szomorú* lesz. Ez az oka. A célja, ahogy érvelnek, az az, hogy ne terjeszd a betegséget. A szomorúság az egy fajta szelf-karantén. Otthon egyedül, elizolálódasz, és kerülöd a másik embert - ezt manapság sajnos nem kell magyarázni. De mégis csak ennyi lenne a szerepe? Hogyan magyarázzunk meg olyan jelenségeket, mint a *halál feletti szomorúság, a gyász*. Miért kerülöd az embereket? Hogy magyarázzuk meg ebben a modellben a szomorúság egyik legtipikusabb tünetét: az állandó rágódást a megtörtént és meg nem történt dolgok felett, egy negatív, állandó és repetitív gondolkodást, a bűntudatot. Hogyan magyarázzunk meg olyan szomorúságokat, amik mondjuk egy új helyzet miatt keletkeznek, amikkel nem vagy nehezen birkózunk meg. Mi a célja ilyenkor annak, hogy szomorúak legyünk? A válasz, hogy a *szomorúság egy sokkal fontosabb és általánosabb célt szolgál: a tanulást*. Ha még mélyebbre ásunk az okok között, akkor egyre több bizonyíték van arra, hogy a *gyulladás* az az agyban, az idegsejtek közötti kapcsolatok megváltoztatásán keresztül *idéz elő szomorúságot*. Ezt *neuroplaszticitásnak* is mondják, és általánosságban annyit jelent, hogy az emberi agy képes arra, hogy megváltozzon, még akár idősen is. Gondoljunk csak a stroke-os betegre, akinél kiterjedt agyi területek hálnak el. Sokszor számottevő javulás áll be egyes kiesett funkciókban azáltal, hogy egyes addig másra használt agyi területek átveszik a kiesett terület működését. Az agy tanul, az agy plasztikus, ahogy mondják. Azonban, nagyon sokszor, ez kéz a kézben jár a *depresszióval*. Ennek fényében érthető, hogy miért jelenik meg a fent leírt tünet együttes, mikor valakinek meghal valakije, vagy egy nagy veszteségen megy keresztül. *Meg kell tanulni az új helyzetet*, vagy kicsit patetikusán: újra kell tanulni élni. Érthető az is, hogy miért rágódunk dolgokon újra és újra. Addig gondolkodunk dolgokon, míg az agyunk újra nem huzalozza magát. Ahogy feljebb írtam, a negatív érzelmek kegyetlen tanárok.

NE VESZTEGESD EL A SZOMORÚSÁGOT

Ha el hisszük, hogy a negatív érzelmek nem a problémáink, hanem a

problémáink hírvivői, akkor az első és legfontosabb szabály, ha nem akarod elvesztegetni ezeket a negatív érzelmeket, hogy *ne lódd le őket*. A szomorúságra igaz talán a legjobban, hogy a mai nyugati kultúránkban, a gyász kivételével, nagyon nem elfogadott, ha valaki szomorú. Pedig *“boldogok akik sírnak”*, Jézus arra hív, hogy ne vesztegesd el a sírást. Ne akarjunk olyan gyorsan megszabadulni tőle. Ne felejtsük, hogy *a szomorúság annak a jele, hogy valamit újra kell tanulnunk*. Nem hiába mondja Jézus, hogy boldogok *“mert megvigasztaltatnak”*. A megvigasztalódás egy új perspektívát jelent, azaz tanulást. Lehet, hogy valami újat kell tanulnunk Istentől, magunkról, és másokról, ezt jelenti megvigasztalódni.

Mégis az hogy *sírunk*, nem jelenti azt, hogy jól sírunk. El lehet vesztegetni a szomorúságot úgy is, hogy nem kerüljük a sírást. Pál apostol mondja, hogy *van szomorúság életre és van halálra* (2 Kor 7:10). A legnagyobb különbség, hogy mivel akarunk vigasztalódni. *Akarunk-e valamit tanulni Istentől?* Érdekes látni, hogy a halálra való szomorúságban az a közös, hogy nem tanulni akar, hanem sír, hogy a valóság nem olyan, amilyennek ő akarja. Sajnálják a veszteséget, sajnálják, hogy úgy vannak a dolgok ahogy, de nem akarnak tanulni. Mit értek ez alatt? *Addig amíg azt gondolom, hogy csak az fog megvigasztalni, ha elmúlik a szomorúságom oka, addig vesztegetem a szomorúságot*. Addig olyan vagyok, mint a kisgyerek, akinek elvették a játékát, és torka szakadtából kiabál addig, míg azt vissza nem kapja. Az apja lehet ott áll mellette és tanítani akarja valamire, de nem tudja, mert nem akar tanulni, *ő mindent ugyanúgy akar vissza*. Ez sok formát önthet, csak néhány példát hozok itt az *önsajnálatra* vagy megsebzett *bűszkeségre*: Ézsau keservesen sír az elvesztett áldás felett (1 Móz 27:34), Káin lehorgasztott fejjel jár, mert nem érzi, hogy meg lenne áldva (1 Móz 4:6), Jónás bántódik a kiszáradt bokor miatt (Jón 4:8), de igazából azért, mert semmi nem úgy történik, ahogy ő szeretné. Tudjuk, hogy vesztegetik a sírást, mert egyre haragosabbak lesznek, Ézsau és Káin a testvérére, de végső soron mindegyik Istenre. A harag egy másik érzés, amit megint csak nem szabad elvesztegetni, de erről most nem akarok írni. Azonban a valóságban *sokszor keverednek az érzelmeink*. Túlságosan jól ismert érzelem a harag és szomorúság keveréke: a *keserűség*. Mikor keserűek vagyunk, tudjuk, hogy zsákutcában vagyunk, mert nem elég nekünk Isten és az Ő vigasztalása, nekünk az a valaki vagy valami kell.

Még van egy speciális esete a sírásnak. Mikor *szembenézünk a helyzettel, de nem hisszük, hogy van vigasztalás*. Mikor meghal valaki, sokszor alkudozunk Istennel, sokszor vagyunk nagyon mélyen, de általában, még a legnagyobb materialista, bármilyen illogikus is, de keresi a vigasztalást. Van azonban a reménytelenség olyan foka, mikor teljesen hitelenségben vagyunk, hogy lenne bármi remény. Ez az, amikor Saul ott fekszik az éndori halottidézőnél (1 Sámuel 28:20-23), vagy mikor Júdás felakasztja magát (Máté 27:3-5). Az öngyilkosság és a reménytelenség kéz a kézben járnak.

Tehát a fontos kérdés mikor sírunk, hogy van-e vigasztalásunk és mi az? Ez azonban mindennél fontosabb akkor, mikor a bűneink miatt sírunk. Mert az Isten sok *sírásunkon keresztül tanítani akar, de legjobban, amikor a bűn felett sírunk*. Akarja hogy lássuk, hogy bár sok szomorúság felett Isten csak egy szóra meg tudná változtatni a kiábrándító valóságot, hiszen a vakok láttak, a némák beszéltek, a betegek meggyógyultak, sőt a hallottak feltámadtak, tudna úgy vigasztalni minket, hogy nem kellene tanulnunk semmit, azonban van egy dolog ami felett még Isten sem tud *“csodát tenni”*, a bűneink. Neki meg kellett halnia, hogy nekünk ne. *A mi megvigasztalásunk az Ő vigasztalásága miatt volt lehetséges. A kereszten. Elvesztegeted a sírást, ha ezt nem látod.*

Dr. Árgyelán Miklós

ZÁRÓ MEGJEGYZÉS

Az írás a szomorúságról, mint az egyik alap érzelemről szól. A téma kapcsán önkéntelenül felmerül a *depresszió*, mint betegség, kérdése. Hogyan közelítsük azt meg? A mai nyugati kultúrában *túl van medikalizálva* ez a kérdés, azaz erős a nyomás az egészségügyi ellátó rendszeren belül, hogy bárki, aki lehangolt, máris *“orvosi eset”*. Ezért *mintegy ellenpólusként* arra próbál rávilágítani, hogy **a szomorúság az emberi lét szükséges velejárója**. Azonban a másik oldalra sem szabad átesni, van a szomorúságnak egy olyan formája, amikor már fontos az orvosi segítség. Ez az mikor a fentebb leírt tanulás már kontraproduktív, mikor a repetitív gondolatok patológiás önváddá, sokszor auditorikus hallucinációkká válnak. Vagy mikor valaki bármilyen komolyabb ok nélkül lehangolt, energiatlan, mindenfajta öröme képtelen lesz. Ilyenkor nem csak a pszichiátriai, de a belgyógyászati kivizsgálás is fontos lehet. Az írás fő célja, hogy tudatosítsa az olvasóban, hogy **ha van “okunk” a szomorúságra, ne akarjuk azt rövidre zárni orvosságokkal**.

NAGYHETI VERSEK

ENGEDELMES SZÍVEK

Luk 19:31

*„Az Úrnak van szüksége reá!”
- szólt a tanítvány, és a gazda
a szamarát szó nélkül odaadta.*

*Töprengék: mi lehetett a szívében?
Meghajlás egy szent, nagyobb erő
előtt?
Vagy ő is egy titkos tanítvány volt
éppen?*

*Az övéi nem fogadták be Őt,
nem nyíltak kapuk az ember Fia
előtt,
de csendben működtek a titkos erők,*

*a Lélek erői. S kié az ég, a föld,
kinek lénye egy világot betölt,
megalázkodott az emberek előtt:*

*szüksége volt az őt kenyérre,
szüksége volt a két kis halra,
hogy végtelen hatalmát megmutassa.*

*Szüksége volt a szamárcsikóra,
páska ünnepén a vacsorálóházra.
Szüksége volt rá. És volt, aki adja!*

*Nevük nincs a tanítványok között,
a Lélek ereje még titkon működött,
de szívük megnyílt az űzött Szent előtt.*

*Adtak. Nem sokat, nagyot, de egész
szívvel.*

*Nem tudhatták, hogy épp az a kicsike
az Úr nagy csodáinak lesz eszköze.*

*Van-e szívedben, házádban valami,
mit kész szíved tudsz felajánlani?
Az Úrnak szüksége van rá! Add át!
Mert ezekben dicsőíti meg magát.*

AZ A HÁROM NAP

*Jézus három napig volt a
lepecsételt kő sír foglya.
De lelke nem, nem volt halott!
Őrök titok, hogy hány világot
járt be az isteni Lélek ...
Talán Isten ölen pihent,
s engedelmes szenvedése,
elhagyatott, bús magánya
vigasztaló feloldást nyert.*

*Lelke talán ott lebegett
övéi közt a felházban,
átölelve a mély gyászban
a rettegő tizenegyet.*

*S talán ... poklokra is leszállt,
hol az örök gyötrelemben,
alvilág izzó tüzeiben
sínylődőknek is prédikált,*

s örök érvénnyel győzte le
az embert rettetgető halált.

Titok ... örök titok maradt
lelkének halálos útja.
De egyet tudunk! S ezt vallja
lelkünk szilárd bizonyága:
hogy harmadnapnak hajnalán
elhengerült a sziklakő,
és Jézusunk, az Úr, Király,
testben-lélekben győztesen,
ragyogó tisztán, fényesen,
feltámadva lépett elő!

ÖRÖMHÍRMONDÓ ASSZONYOK

"Krisztus feltámadt! Íme él!"
Asszonyok ajkán szárnyra kél
az angyaltól nyert drága hír.
És száll a hír, az üzenet,
szárítgatja a könnyeket,
vigasztalja a szíveket,
szomorú, árva szíveket...
S a gyöngye asszonylelkeket
új tűz, új erő hatja át,
felismeri feladatát:
hirdetni a drága csodát,
az élet és halál Urát!

Szívében öröm tüze ég,
viszik az Úr üzenetét.
S ma? ... Hány ember várja még
a feltámadás jó hírét?

Bár arcunkon vagy szívünkön
a szenvedés nagy mély nyomot,
húsvét napján legyünk mi is
örömhírmondó asszonyok!

AZ ÚR VAN OTT!

Jn 21:7

Mint a szomorú tanítványok,
úgy hordjuk éltünk terheit.
Mert csalódunk az emberekben,
csalódunk legszebb terveinkben,
úgy érezzük: az Úr is elhagyott,
és már semmi sem sikerül...
Kedvtelenül és lélektelenül
folytatjuk - mert hisz élni kell -
a mindennapi robotot.

És akkor ... az íróasztalnál,
vagy a berregő munkapadnál,
vagy tán épp az utca zajában
meghallunk egy halk, drága hangot:
Fiaim! Van-e még ennivalótok?
Villámként éri árva szívünket
a felismerés: az Úr van ott!
Viharvert éltünk kösziklaja!
Rést nyit a felhő, ami ránk borul:
Terített asztallal vár az Úr ...

Oláh Gabriella versei

MENNYEI JELSZÓ

(Solus Christus)

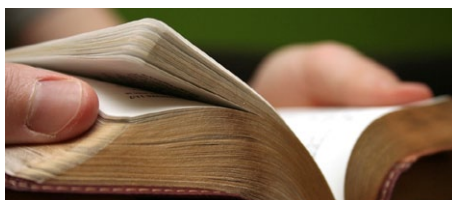
Kérdi a jelszót a Menny kapujánál
Péter, a szent tagadó.
Reszket a bensőm, a rémület átjár:
nem jut eszembe a szó.

Kérdezi: tettem-e jót eleget tán?
Voltam-e annyira jó,
hogy fölös érdem a bűnnel is elbán',
s leszen-e szebb a való?

Kéne varázs-szó: bő alamizsna talán?
Bőjt, ima, szentkép szív-szoba tiszta
falán?
Zord penitencia bús veritéke mit ér?

Jaj, mi se számít! Váltságnak egy sem
eleg.
Tűz, noha tisztít, lángjába' minden
eleg.
Bűnt letörölni csak egy tud: a
krisztusi vér.

Szilágyi József

MI TÖRTÉNT ELŐBB?

Kérdések **Gerzsenyi Sándor: Bibliai
fejtörő című könyvéből** (Pécs, 2004.)

1. Káin testvér gyilkossága, vagy az özönvíz?
2. Jónás ninivei küldetése, vagy Ruth házassága?
3. Az egyiptomi csapások, vagy a babiloni toronyépítés?
4. Kánaán elfoglalása Izráel által, vagy Nabukodonozor uralkodása?
5. Izráel egyiptomi kivonulásra, vagy Jerikó falainak leomlása?
6. Jákob születése, vagy Nőé halála?
7. Sámuel halála, vagy Saul elvettetése?
8. Sámson tettei, vagy Józsué halála?
9. Eszter királynéva emelése, vagy Dávid népszámlálása?
10. Illés mennybevétele, vagy Énók elragadtatása?
11. Barabbás szabadon bocsátása, vagy Barnabás munkába állítása?
12. Bemerítő János születése, vagy Jézus születése?
13. Pál megtérése, vagy Lázár feltámasztása?
14. Az úrvacsora szereztetése, vagy Júdás árulása?

A MABAVISZ elnöksége:

Elnök: dr. Gergely István (Amerika)
Alelnökök: Papp János (Magyarország)
Pardi Félix (Erdély)
Főtitkár: Durkó István (Magyarország)

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A Magyar Baptista Világszövetségébe hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az Evangéliumi Hírnök olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő testvéreiért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvérekért és az egyház vezetőiért, Papp János elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Pardi Félix elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, dr. Gergely István elnökért és munkatársaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Nyúl Zoltán és Nagy Tibor lelkipásztor testvérekért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Dóczé Bálint lelkipásztorért és munkatársaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, Nagy Csaba lelkipásztorért és munkatársaiért.

15. Jézus hegyi beszéde, vagy a templom megtisztítása?

16. Pál prédikációja az Areopágon, vagy Jakab kivégzése?

17. Jézus alámerítése a Jordánban, vagy az 5000 megvendéglése?

18. Bemerítő János lefejeztetése, vagy Jézus elfogatása?

19. Mátyás apostolla választása, vagy a Szentlélek kitöltetése?

20. Péter tagadása, vagy a kánai menyegző?

"BEMENT HÁT, HOGY VELÜK MARADJON"

"Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már! Bement hát, hogy velük maradjon." (Luk 24, 28-29)

Jézus és az „emmausi tanítványok” beszélgetését egyedül Lukács evangélista örökíti meg. Márk evangéliuma is említést tesz róluk (Márk 16,12-13), de ő a hitetlenkedő, ismertebb tanítványok kapcsán, akik „nekik sem hittek”.

Valószínű, hogy e kettő a tágabb tanítványi csoporthoz tartozott, akik gyakran hallották Jézust tanítani, és akiket az elmúlt napok eseményei, így, közelről érintettek. Ki tudja mi, a döbbenetük, a gyászuk, az értetlenkedésük, talán a félelmük, vagy a kishitűségük hatása okozta, hogy beszélgetett velük a hosszú úton, ám „nem ismerték fel őt”? A „látásukat akadályozó” (16.v.) hatások közül nem hagyható az sem ki, hogy maga Jézus váratta meg őket a felismerés örömeivel. Erre az idézett mondatok adnak alapot, és az „ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni”.

Ha így olvassuk a történetet, akkor Jézus szándéka volt az, hogy hazaérjenek. Haza kísérte őket az Úr. Igaz, így hosszabb lesz az út, majd vissza, Jeruzsálembe is, és kicsivel később kell csalódnuk a nekik sem hívó tanítványokban, de az Urat megint a nyomukban látjuk: „miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: 'Békesség nektek!'” (36.v.).

Jézus szívesen van otthon nálunk. Őt nem zavarja az értetlenkedésünk, még a lelki vakságunk sem. Aki azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett, olyan közel jön hozzánk, amilyen közel csak engedjük. Áldott munkáját nem a távolból végzi; földre jövetelének a története éppen erről szól. Benne érint minket az Isten, aki emberre lett értünk, és ítéletet vett magára, azt, ami nekünk jár a saját bűneink miatt.

A „behívott” Jézus szava és cselekedetei nyomán „megnyílt a szemük”. Az Úrra utaló ószövetségi próféciaik gyakran szólnak e csodájáról. Gyógyított ő másféle vakságot is, de a lelkileg vak sem nem lát, sem nem hall, pontosabban: képtelen felfogni azt, ami történik vele. Érezték ők, ahogy „hevült a szívük” (32.v.), amint beszélt hozzájuk, feltárva előttük az Írásokat, de lám, az élménynél előbbre való a befogadás! „Jézus asztalhoz telepedett velük” – írja Lukács, és a mozdulatai, ahogyan a „kenyeret megáldotta, megtörte és nekik adta”, az Újszövetség első tanúivá avat-

JÖJJ, VÁR A GOLGOTA / I AM REDEEMED

Fűr Béla 2019

Fanny Crosby & Ira D. Sankey

♩ = 95

1. Jó Pász - to - rom kar - já - ra vett, le - mos - ta sok se-
2. Té - koz - ló jöjj si - ess ve - lem, Jé - zus ma visz - sza
3. Már szí - vem szár - nyal bol - do - gan, mert vár U - ram ha-
4. Ha majd ha - zám - ba ér - ke - zem, hol vár a menny ho-

bem. Gyermek - ke let - tem mily cso - da, vár menny - ben ko - ro - na.
vár. Ne té - ko - zolj si - ess ha - za, jöjj vár a Gol - go - ta.
za. A bü - ne - im le - mos - va mind, ó drá - ga Gol - go - ta.
na. Ko - ro - nám trón - já - hoz te - szem, ott áld - lak Gol - go - ta.

Refrain

Megváltva már _____ boldog vagyok, ne - vét ma - gaszta - lom, Reád is

megváltva már boldog vagyok

vár _____ és hív ha - za, jöjj vár a Golgo - ta _____
siess haza

Róma 5:8

tattak az emmausi tanítványok abban az értelemben is, hogy a Feltámadott győzelmét elsőként ünnepelhették vele.

Mi is az asztalhoz járulunk ma, hogy halálát hirdessük, amíg eljön (1Kor 11,26). Ma az Ő eljöveteléről szól az ige-hirdetés, az énekek és a költemények. Ma gondoljunk arra az „eljövételre”, amikor személyesen hozzánk jön, kínálva a jelenlétével átitatott áldott jövő minden lehetőségét! Milyen beszédes ez a hasonlat! Jézus behívására még a vak is képes. Bartimeus az út széléről „hívta be”: kiáltott hozzá. A kicsi, de gazdag Zákeussal meghívatta magát az Ur. Sokféleképpen történhet ez, és amit mi teszünk, az mindig nagyon kevés. Hívásra, nyitásra még a gyerekek is képesek – tanultam tegnap is,

amikor kis unokám erőlködött, hogy felérjen a kilincs ajtót nyitni előttem. A készségét látva, én ügyeltem arra, hogy gyorsan és jól történjen a folytatás: hadd ölelhessem magamhoz.

Helytelen azt gondolni, hogy ez az ajtónyitás is az Isten dolga. Ő nem tör rá senkire. Bethlehembe érkezett, hogy az egész világ megtudja: megmentésünkért jött közénk, és az Atya tervétől akkor sem tágit, ha nem fogadják valahol, valakik. A döntést viszont ránk hagyja ma is.

Könyörögjünk az Úr Jézus befogadásának készségéért!

Novák József